

EN BOK FÖR ALLA (ANDRA)

MIKAEL GLÄNNSTRÖM

MIKAEL GLÄNNSTRÖM

KULTURDASSET

© Mikael Glännström 2000
Försäljning: <http://www.kulturdasset.com>
Distribution: <http://www.books-on-demand.com>
Tryck: Nykopia Tryck AB, Stockholm 2000
Grafisk form och sättning: Kulturdasset
Omslag: Mikael Glännström
ISBN 91-89398-25-4

En bok för alla (andra)

Mikael Glännström

Kulturdataset

TACK TILL

mamma Ditte och Martin
för att dom står ut med mig.

Samantha
för att hon är så underbar.

Tomas och Johanna

Markus och Erica

Filip

Linus

Matilda

Hanna

Daniel

för positiva ord och (viss) provläsning.

Sedan vill jag även tacka min släkt
för att dom är sjsyssta.

Och sist men inte minst:
Ett stort tack till alla underbara människor
som vandrar på denna jord!

INNEHÅLL:

YRKESMÖRDAREN.....	6
MOBBAD TILL GRÄNSEN.....	20
JESUS BLAND OSS IGEN.....	34
GÖMD.....	49
PORTALEN.....	60
DU GAMLA DU FRIA.....	98
SLUTLIGEN.....	101

YRKESMÖRDAREN

Han öppnade portföljen långsamt och ljudlöst. I portföljen låg ett gevär i tre olika delar samt ett sikte och en ljuddämpare. Han skruvade ihop geväret och satte sedan på siktet, sist skruvade han fast ljuddämparen. En dödlig kula kunde nu skjutas ut ur geväret utan att det lät mer än ett luftgevärsskott.

Han satt högt uppe i ett tom lägenhet, som inte var hans egen, och stack diskret ut pipan genom fönstret. Det var mörkt ute så ingen kunde märka geväret som stack ut. Målet var en rik gammal man som nyss gift sig med en ung snygg kvinna som blivit otålig och ville få mannen ur livet snabbare än naturen hade planerat. De kom gående på gatan nedanför med sin lilla hund, precis som hon hade planerat och sagt till mannen som skulle avlossa skottet.

”Thumb” lät det från geväret och kulan träffade mannen rakt i hjärtat. Han led inte mycket, utan dog i stort sett direkt. Blodet rann ut på gatan och den unga kvinnan blev hysterisk precis som om hon inte hade någonting med mordet att göra. Kulan han sköt var omöjlig att spåras, om inte polisen skulle hitta geväret. Men den sannolikheten var inte stor.

Han skulle inte bli misstänkt, eftersom ingen visste vem han var. Det här var hans jobb och han kände ingen ånger efter sitt skott rakt i hjärtat på den gamle mannen. Han plockade upp hylsan och sopade igen alla spår efter sig. Ännu ett lyckat jobb utfört av högsta klass och han kostade på sig ett litet leende när han tänkte på hur effektiv han var.

”Pappa!” ropade en röst som tillhörde en liten pojke som hette Bengt.

Han ropade på sin pappa Gunnar som var ute i trädgården och arbetade.

”Det är mat nu! Mamma säger att du ska komma nu med en gång” fortsatte pojken.

Bengt visste att pappan ibland fastnade ute i trädgården när han väl börjat pyssla med något.

”Ja, jag kommer direkt” svarade pappan sin son.

Gunnar bodde i ett stort och vackert hus som hade kostat mer än fyra miljoner kronor. Han var noga med sin trädgård, den var hans största och nästan enda intresse han hade när han var hemma, ledig från sitt jobb.

Han var delägare i ett konsultbolag som gick med mycket stor vinst. Maria, hans vackra fru, visste inte så mycket mer om hans jobb. Hon visste att han övertalade andra företag att köpa ett visst säkerhetssystem eller något nytt nätverk. Hon var inte så insatt och ämnet intresserade henne inte heller. Jobbet var inget han tog med sig hem och arbetade med hemma. Han hade mycket fritid och på den jobbade han mest i trädgården.

Efter sin lunch hemma med familjen åkte han iväg till sitt arbete. Byggnaden där han arbetade bestod av ett kontor med tre rum. Ett för honom själv, ett för hans chef och delägarpartner Bernard, och ett för deras sekreterare Ludmila. Förutom rummen bestod byggnaden även av en källare, som var blockerad med en massiv dörr och en mängd säkerhetsanordningar. Där nere fanns nämligen Gunnars riktiga arbetsrum och dit var det ingen förutom Bernard som fick komma in.

Gunnar fick sina uppdrag genom Bernard som i sin tur fick sina uppdrag från Ludmila, som i sin tur fick kodade

meddelanden från en hemlig person. Hon gav det kodade meddelandet till Bernard som tydde och översatte det och sedan gav det till Gunnar som läste och utförde uppdraget.

Det senaste uppdraget hade handlat om att köpa en röd tomat till en gammal man. Det var hans unga fru som ville att det här konsultbolaget skulle köpa en röd tomat åt honom. Hon visste självklart inte vem hon skickade denna önskan till. Men uppdraget blev gjort och hon satte in 500 000 kronor till konsultbolaget för besväret. Mycket pengar för en röd tomat kan det tyckas.

Nere i källaren fanns en mängd vapen av alla sorter. Knivar, pistoler, gevär och till och med automatvapen fanns där. Det var ingen jägarsamling direkt. Där fanns också all möjlig utrustning som nattkikare, kläder, skyddsvästar, kameror och massa andra högteknologiska spion- och arméredskap.

Gunnar kunde hantera de flesta prylar utan besvär. Ibland åkte han på "affärsresor" och tränade upp sina stridsfärdigheter. Det svåraste var den mentala biten, dvs. att leva ett normalt familjeliv med det arbete som han hade. Omöjligt kan tyckas men han klarade av det utan större problem. Ibland pratade han om konstiga saker i sömnen men hustrun trodde att han drömde fantasidrömmar som inte hade med verkligheten att göra. Hon anade inget om vad han egentligen "arbetade" med.

Dagen på jobbet var lugn för Gunnar. Det var inte ofta det fanns så mycket att göra och då passade han på att öva upp sina färdigheter nere i källaren. Dagarna tickade på som vanligt och de hade inte fått något nytt uppdrag på länge.

Maria, Gunnars fru, arbetade som aktiemäklare på deltid. Att vara aktiemäklare på heltid är ett stressigt arbete och att man jobbar deltid i denna bransch gjorde det inte mindre stressigt, för det krävdes mycket planeringsarbete. Men hon

var bra på att koppla bort jobbet när hon kom hem. Hon kammade hem stora vinster för det bolag hon handlade för, och det var det som var viktigt.

En dag på jobbet ringde telefonen hos henne.

”Maria” svarade hon, van att det var folk som kände henne som ringde.

”Hej Maria. Mitt namn är Tobias Halvardsson och jag ringer för att tipsa dig om en bra affär” sa mannen på andra sidan linjen.

Det var inte ovanligt med tips på bra affärer. Men hon kunde inte lita på källor som hon inte kände.

Han fortsatte:

”Ta en titt på aktien Halvardsson Industri AB. Det är ett bolag som min far äger, och jag vet att en storaffär är på gång. Men affären kommer inte att bli av förrän om en vecka. Så aktien kommer sjunka hela veckan, det kan du kolla upp. Om en vecka kommer parterna att ändra sig och affären kommer bli av och då kommer aktien stiga igen. Köp efter en vecka och håll sedan kvar aktien i två veckor så kommer du göra en storaffär. Du kanske undrar varför jag berättar detta för dig?” frågade mannen och lät henne svara.

”Ja, det låter ju som en bra affär men varför ska jag lita på dig? Och ja, jag undrar varför du berättar detta för mig” svarade hon med viss tveksamhet på rösten.

”Jag är den ende person mer än min far som vet om den här informationen och det är viktigt att någon mer än jag vet om den, därför jag litar inte på min far. Vi kommer inte så bra överens och om något händer mig så måste du kontakta polisen och ge dem den här informationen.

Min egen far är ute efter att mörda mig. Jag känner din man lite eftersom vi har haft affärer ihop. Och jag vet att jag kan lita på dig. Men du får inte säga något, ens till din man.

Du måste lova mig det. Annars kan jag inte garantera din, min och din mans säkerhet. Men så länge du inte berättar för någon får ingen mer reda på denna information”, fortsatte han.

Hon blev mycket orolig över det hon hörde och hon var nära att bara lägga på luren. Men hon hade hört sin man nämna namnet Halvardsson förut och hon litade faktiskt på mannen, sonen till den mäktige Lars Halvardsson som ägde flera bolag.

Han fortsatte:

”Den här affären som ska äga rum är olaglig och varan är vapen. Men de har lyckats hemlighålla affären för alla, utom just för mig. Och jag har hotat med att avslöja affären. Om jag gör det så är årets skandal ett faktum och min far lär inte komma lindrigt undan. Så nu vet jag att han vill sopa undan alla spår efter mig. Ja, röja mig ur vägen helt enkelt.

Om aktien går upp om en vecka, vet du att affären blev av. Om aktien går ner, vet du att den misslyckades. Om kursen går upp har han lyckats med att röja mig ur vägen och du måste kontakta polisen. Om kursen går ner så får vi läsa om skandalen i tidningarna och då behöver du inte göra nåt, för då tar rättvisan ut sin seger i alla fall och min far kommer att åka fast.

Jag kommer att ge dig en miljon kronor för att satsa på affären. Hur det än går kommer du att tjäna en rejäl hacka på det här. Dessutom hjälper du till att skipa rättvisa. Jag hoppas inte min far kommer undan med den här vapenaffären, det vore väldigt illa” avslutade han.

”Jag kommer att kolla aktien” sa hon utan att tänka sig för. ”Går den upp kraftigt kontaktar jag polisen och ger dom samma information du gett mig. Jag satsar din miljon också men åt dig, inte åt mig, jag vill inte bli inblandad mer” sa

hon och tackade nej till minst en miljon kronor.

De båda fortsatte att småprata lite mer och hon tyckte att hon kunde lita på honom. Och det var inget olagligt som hon skulle göra, så hon bestämde sig för att göra det han sa.

Samtidigt kom Bernard, Gunnars uppdragsgivare, ner i källaren med det senaste uppdraget, det första på länge. Gunnar och Bernard kunde prata nere i källaren utan att oroa sig för att bli avlyssnade. Och det var bara de två som visste vad detta konsultbolag egentligen höll på med.

”Vi har fått ett uppdrag från stadens rikaste person. Det är viktigt att detta sköts diskret, för ämnet är väldigt känsligt och om några detaljer skulle komma ut, vore det en katastrof” sa Bernard.

Han fortsatte:

”Det är Lars Halvardsson som är uppdragsgivaren”

Gunnar kände igen namnet Halvardsson. Han kände sonen Tobias lite smått men inte så mycket.

”Halvardsson Industri AB ska genomföra en hemlig olaglig vapenaffär, som kommer innebära enorm vinst för deras bolag. De vill inte att informationen ska komma ut men det finns en person som vet om affären. Det är hans egen son Tobias, som länge försökt ta över Halvardsson Industri från sin far, men inte lyckats, så de står inte varandra nära direkt.

Nu hotar grabben med att gå till pressen och polisen med informationen han ligger inne med och det skulle ödelägga resten av Lars liv. Så han vill helt enkelt rensa bort alla spår som finns om denna affär. Så vitt jag vet är det bara Tobias som vet något om denna informationen men om det finns någon mer måste vi rensa bort den personen också” fortsatte Bernard att förklara.

Gunnar kände ett hugg av samvetet när han skulle mörda någon som han kände lite men det gick snabbt bort. Han var

tränad på att utestänga känslor och samvete.

Det lät som ett ganska enkelt jobb. Men de inblandade var inga kycklingar utan mäktiga höns. Så det skulle bli svårt att undanröja Tobias. Gunnar hoppades på att uppdraget inte blev mer omfattande än att eliminera grabben.

Innan han gick hem för kvällen gjorde han lite research om Tobias och även om Lars. Han tog reda på vart han bodde och vad han gjorde på dagarna. Men Tobias visste om att hans far ville se honom död, så han var lite mer försiktig än vanligt.

”Hej älskling!” ropade Gunnar när han kom in genom dörren till sitt fina hus.

Det var ganska sent och Bengt hade redan somnat. Maria var fortfarande uppe och tittade på TV, som var avkopplande efter en dags stress på jobbet. Fast vissa TV-program var av någon anledning producerade för att stressa upp tittaren och det gillade hon inte. Inte Gunnar heller för den delen.

”Hej” sa hon och log. ”Ska vi krypa ner i sängen istället för att se på TV?” frågade hon ledande och visste vad svaret skulle bli.

”Ja, jag ska bara duscha först” sa han.

Han gick in i duschen och duschade kallt som vanligt. När han var klar var han så trött att han skulle kunna somna på direkten. Men hon verkade vilja prata med honom om något först.

”Det hände en konstig sak på jobbet idag. Kommer du ihåg Tobias Halvardsson, son till Lars. Han som du hade lite affärer ihop med och som var här på lunch för några år sedan” sa hon överaskande till sin make som var på väg att dra täcket över sig och sova.

Han frös till när han hörde vad hon sa. Pratade hon om den person som han själv hade uppdrag i att rensa bort? Han

blev genast orolig och svarade:

”Ja, honom kommer jag väl ihåg lite grann. Vad är det med honom?” undrade han och kände sig obekvämt.

”Han ringde till mig på jobbet idag och berättade en massa konstiga saker. Jag hade inget annat val än att lyssna klart på honom och han berättade om en affär som skulle äga rum. Jag blev nervös och ville först inte veta mer, men jag litade på honom och lyssnade färdigt. Och om något hände honom skulle jag gå till polisen med informationen som jag fick” fortsatte hon men nämnde ingenting mer i detalj.

Han blev helt stel och insåg allvaret i situationen. Hans egen fru låg inne med information om den hemliga Halvardsson affären. Riktigt vad hon visste förstod han inte än men det viktiga, eller mer sorgliga, var att hon visste om affären och Tobias fars planer, och vapnet som skulle döda Tobias låg bredvid henne i sängen.

”Du borde glömma det där. Det låter som nåt slags skämt” sa han lite lättsamt.

Men han visste att det inte var något skämt och att hon skulle få reda på detta i det långa loppet.

”Kommer du att gå till polisen om något händer honom då?” frågade han.

”Jag har väl inget val. Jag måste ju vara till nytta för samhället och om min information kan hjälpa polisen är det min plikt att gå dit och säga vad jag vet” svarade hon.

Problemet var mycket delikat och han skulle inte sova mycket ikväll. Han var tvungen att tänka ut någon ny plan. För nu var hans fru helt ofrivilligt inblandad i det här.

Det var hans plikt att undanröja alla spår. Men han kunde inte gärna undanröja sin egen fru för en sådan här struntsak. Det vore enkelt i och för sig men tanken besvärade honom för mycket för att fullfölja. Så nu var han tvungen att tänka

ut en alternativ plan.

En yrkesmördare som inte fullföljde sina uppdrag var en jagad person, så han visste att han var tvungen att lösa uppgiften på ett eller annat sätt.

Det fanns två sätt. Antingen fly och skippa uppdraget. Men då fanns risken att någon skulle spåra upp att det var han som skulle utföra uppdraget.

Det andra sättet var lite mer drastiskt. Att berätta för hustrun vad hans yrke var och berätta för henne att glömma allt hon hade hört. Men detta skulle innebära stora problem. Hon skulle nog inte kunna hantera sanningen och då skulle hon bli vansinnig. Och om hon blev vansinnig var situationen ännu mer dynamisk. De fortsatte att prata lite och hon berättade lite mer detaljer för honom.

Jobbet eller familjen. Liv eller död. Det var svåra val. Han var tvungen att sova på saken.

Nästa morgon var allt som vanligt. Frukost, småprat och lite lek med sonen innan det var dags för honom att åka till arbetet.

På vägen dit i sin blåa Volvo tittade han i backspegeln och såg en bil som varit efter honom ett tag. Paranoid och försiktig som han var, undersökte han saken närmare och svängde in på en mindre väg. Bilen följde fortfarande efter.

Han saktade in farten tills den andre bilen låg precis bakom honom. Så tvärbromsade han plötsligt och den andre bilen krashade in i bakdelen på Volvon. Han öppnade dörren och hoppade ur bilen för att snabbt öppna dörren och dra ut personen i den andra bilen.

”Vem fan är du! Säg det innan jag bryter nacken av dig!” röt han med grymhet i rösten.

”Släpp mig för helvete!” skrek mannen tillbaka i desperation.

Innanför mannens jacka hittade Gunnar en pistol.

”Vad är det här?” sa han ”Vem jobbar du för?” fortsatte han och satte pistolen mot huvudet.

Pistolen var ingen polispistol så han utslöt att det var en polis.

”Jag är bara här för att kolla upp dig. Jag jobbar för Bernard jag också. Uppdraget är mer omfattande än bara dig och han vill inte ta några risker så han satte mig på att skugga dig så att du utför ditt arbete” svarade mannen som Gunnar aldrig sett förut.

Bernard, sin egen vän och arbetsgivare, litade inte på honom och det med all rätt. Hade han kanske avlyssnat huset? Hur som helst var problemet fortfarande detsamma. Han var tvungen att rensa bort Tobias Halvardsson, sonen. Men då skulle Maria få reda på detta och kontakta polisen.

Det skulle inte Bernard tillåta, så då skulle han vara tvungen att rensa bort henne också, även om han inte skulle sätta honom på jobbet. Men gjort skulle det bli, på ett eller annat sätt. Det hela var otroligt komplicerat nu och han hade ingen direkt lösning på problemet.

”Vilka är det som vet något om det här?” frågade han.

”Bara du, jag och Bernard. Han har inte satt in några mer personer på fallet” svarade mannen.

”Min fru är ofrivilligt inblandad i det här. Du ska hjälpa mig annars skjuter jag huvudet av dig här och nu” sa Gunnar till mannen strängt och menade det han sa.

”Ja, jag vet...jag avlyssnade ditt hus igår och jag vet allt. Vad vill du att jag ska göra?” sa mannen.

”För en gång skall det rätta. Vi ska stoppa affären och vi ska låta Tobias leva. Det kommer innebära slutet för vår byrå. Den kommer få dåligt rykte. Men vi är anonyma, ingen vet nåt om vem som gör vad. Sen kommer media att ta över och

ingen kommer misstänka oss. Vi har inte personlig kontakt med uppdragsgivaren. Och det har inte heller Bernard, så han kommer också att gå säker.

Min fru behöver inte heller kontakta polisen och du behöver inte få en kula i huvudet här och nu. Vi kanske blir arbetslösa om inte Bernard fixar till efterspelet på ett snyggt sätt. Men det är risken jag måste ta och du med. Annars är du en död man” konstaterade han.

”Jag heter Mats. Släpp mig nu så syns vi senare” sa mannen.

”Okej, du får göra som du vill. Antingen är du med på att stoppa affären eller så kan du glömma alltihop och sticka härifrån”.

Mats beslutade sig för att sticka därifrån. Han var inte inblandad i det här och det var onödigt att ta några extra risker. Men han höll sitt löfte att inte ingripa eller avslöja Gunnars plan att stoppa affären.

Gunnar åkte till Tobias Halvardssons hus. Huset var stort och vitt, med en stor grind och stängsel. Han såg inga vakter men han visste att Tobias hade anlitat en livvakt. Vad än han skulle säga i porttelefonen skulle inte Tobias lita på hans ord, så han var tvungen att ta sig till honom på ett lite mer smidigare sätt än så.

Han öppnade bagageluckan och plockade ut en ny sorts stängselbrännare. Det var en liten lödkolv som brände ut ett hål i enkla stängsel snabbare och lättare än en vanlig tång.

Han tog även med sin bedövningspistol för att söva ned livvakten så han kunde prata med Tobias utan att bli attackerad.

Han såg inga kameror som bevakade området. Så han tog fram sin stängselbrännare och gjorde ett hål som han kom igenom snabbt och enkelt. Han smög mellan buskarna tills

han kom fram till huset. Han smög runt huset och tittade in genom olika fönster.

Tobias satt i vardagsrummet och tittade på TV tillsammans med sin livvakt. Gunnar skrattade för sig själv när han tänkte på hur lata och värdelösa dagens "livvakter" var.

Han gick till det fönster som var närmast vardagsrummet. Han tog ett snabbt beslut, krossade fönstret med sin armbåge och avfyrade ett perfekt skott i livvaktens nacke.

Bedövningsmedlet tog sin verkan direkt och livvakten kunde inte vakta Tobias liv längre utan förlorade medvetandet.

Tobias blev först stum av förvåning och sedan stel av skräck. Gunnar hoppade in genom fönstret och rusade mot honom och satte handen för hans mun. Sedan pratade han lugnt med honom och övertygade honom om att han inte var där för att ta livet av honom utan för att hjälpa honom. Efter ett tag insåg Tobias detta, men han var fortfarande misstänksam mot Gunnar.

Nu kände Tobias igen Gunnar. De hade ju haft lite affärer ihop för en tid sedan.

"Va fan gör du här?" stammade Tobias.

"Det är en lång historia som jag ska berätta och som du inte får nämna för någon någonsin" svarade Gunnar medan han undersökte om huset var avlyssnat.

Han upptäckte att telefonen var buggad. Därför skulle det inte tjäna nåt till för Tobias att ringa polisen.

Så berättade Gunnar om sitt yrke, sitt uppdrag, hur hans fru var inblandad och vad han hade valt att göra åt saken. Tobias såg ganska förvånad ut och hela situationen kändes överklig. Men han var ändå glad att Gunnar skulle hjälpa honom.

"Det jag behöver veta av dig är när affären ska ske, vart

den ska äga rum och alla detaljer kring den” sa Gunnar.

Tobias berättade allt om affären. Den skulle äga rum i en gammal lagerlokal. De enda två som skulle vara inne i lokalen var Lars Halvardsson och Miguel, som hade hand om vapentransporten.

Tobias kunde inte ringa polisen och tipsa eftersom de inte skulle hitta några bevis för affären, eftersom det inte fanns några innan detta möte skulle äga rum. Alla detaljer skulle diskuteras och avslutas under detta möte. Och ingen utom Tobias, som egentligen skulle vara död, och Gunnar visste om denna information.

Gunnar skulle se till att stoppa affären på ett eller annat sätt.

Han tog med sig Tobias, och åkte till platsen där affären skulle äga rum.

Lagerlokalen var mörk och fuktig och luktade gammal rått. Tobias blev tillsagd att vänta i bilen medan Gunnar gick in i lokalen för att förbereda mötet.

Han hittade ett perfekt ställe att sitta på. Det var på andra våningen inne i ett mörkt utrymme som inte syntes med ljuset på inne i lokalen.

Han gick ut i bilen igen för att hämta sina saker. Han tog fram en pistol med en bedövningspil och sköt Tobias i axeln utan förvarning. Sedan tejpade han igen munnen händer och ben och la honom i bagageluckan.

Anledningen till detta var enkel. Han ville genomföra sin plan helt utan komplikationer. Tobias kunde råka i panik eller vad som helst, så han tog det säkra före det osäkra.

Utrustad och maskerad helt i svart gick han åter in i lagerbyggnaden för att vänta in de två ”affärsmännen”.

Han väntade i nästan två timmar innan de båda dök upp. Ensamma stod de mitt på golvet och diskuterade och skrat-

tade. De hade med sig en väska var med information om affären. De kunde inte byta varor här och nu. Det skulle vara för riskabelt.

Gunnar tog upp sitt gevär från golvet, tittade ner på de två männen, och skruvade tyst på ljuddämparen. Han tog sikte och inom tre sekunder låg de båda på marken, döda.

Han klättrade ner från andra våningen och gick fram till de båda kropparna. Han tog fram något som såg ut att vara ett kirurgverktyg och med den plockade han ut de bägge kulorna från kropparna.

Han tog sedan fram två pistoler och placerade dom i de bägge likens händer. Sedan riktade han deras händer mot varandras kulhål.

De skulle skjuta varandra på nära håll. Och ingen skulle veta att dom tidigare blivit skjutna på samma ställe. Han tryckte av avtryckaren och försvann sedan blixtnabbt. In rusade diverse livvakter och assistenter, och såg de två döda kropparna med varsin pistol i sin hand och varsitt kulhål i bröstet.

Visst fanns det dom som tvekade på att det som hände verkligen hände men vilka bevis hade dom? De kunde bara acceptera vad som fanns framför sina ögon. Gunnar hade städat bort alla spår efter sig.

Tobias var i säkerhet. Gunnars fru var i säkerhet och hon hade inte heller behövt få reda på vad maken ”did for a living” och tur var väl det.

Men han förlorade sitt jobb och var tvungen att söka ett nytt...

MOBBAD TILL GRÄNSEN

Nu har du ingenstans att ta vägen din lilla skit..." sa de tre killarna och hånskrattade åt Jesper. Han hade råkat satt på sig kläder som inte de tre killarna gillade och nu var han rädd...riktigt rädd.

"Vi ska banka skiten ur dig! Du tror att du är nåt i dom där fjantkläderna, va? Klä dig som en normal person!" fortsatte dom.

Jesper var inte den som bråkade och han visste inte vad han skulle göra, så han stod tyst och väntade på att de tre skulle göra någonting.

Plötsligt slog en av killarna till honom rakt på näsan. Inget hårt slag men inget löst heller. Näsan började blöda och som en naturlig reaktion fick han tårar i ögonen.

"Titta han grinar som vanligt!" sa en av killarna och skratade.

Jesper gillade inte alls högstadiet men det fanns inte mycket han kunde göra åt saken. Han kände blodsmaken i munnen som så ofta förr.

Till slut tröttnade de tre killarna på honom och lämnade honom blödande på skolgården. Han ville inte gå in till lärrarna och skvallra, för då skulle det bara bli ännu värre. Så han började promenera hem sakta men säkert, med handen över näsan.

Han orkade inte vara ledsen och han orkade inte vara arg heller. Det var så här det var. Han var van vid det. Han var inte annorlunda på något sätt. Bara ett offer för några killar som inte förstod bättre och tydligen gjorde inte deras föräld-

rar det heller.

Han tog skogsvägen hem eftersom den vägen var mycket kortare. Näsan hade slutat blöda och han sparkade på några stenar som låg lösa på marken. Han var duktig i fotboll men ville inte träna med dom andra, för de gjorde så han såg dålig ut och ibland gjorde det ont att träna med dem. Plötsligt lossnade ena skon och flög iväg en bit in i skogen.

”Fan också” tänkte han när han när han trampade i svamp och mossa med sin strumpa och sko.

När han skulle sätta på sig skon lutade han sig mot ett träd med ena handen. Plötsligt hörde han ett ”klick” och han såg att barken verkade sitta löst på trädet.

Han funderade vad det var för något och började sakta pilla bort barken medan han nyfiket öppnade ögonen undrande. Bakom barken fanns massa blinkande knappar. Han förstod ingenting och tryckte på dom allihop. Det hördes ett litet klick till men det hände ingenting mera.

Han tänkte inte mer på saken och vände för att fortsätta sin vandring hem. Då hörde han ett brummande ljud bakom sig. Han vände sig om och såg en stor sten röra sig åt sidan. Under stenen fanns ett hål med en trappa. Det verkade vara en underjordisk gång av nåt slag.

Han funderade ett tag och med sin blödande näsa och sitt naiva tänkande, började han klättra ner utan att tänka någonting på konsekvenserna.

13 år hade han blivit i år. Han fick en ny cykel i present förra året men den hade de tre killarna förstört totalt. Lagningen kostade mycket...även andra och tredje gången...till slut bestämde han sig för att inte ha någon ny cykel.

När han hade klättrat ner ungefär tio meter lyste plötsligt gången upp. Det var ett vitt ljus och han kunde se att han hade nått marken igen och framför sig hade han nu en stor

dörr. Det fanns inget handtag eller lås, bara en stor vit metall-dörr.

”Jaha” tänkte han och tänkte klättra upp igen.

Då började dörren plötsligt att sakta glida upp.

När dörren var helt öppen tittade han in och såg ett stort rum fullt med utrustning av olika slag. En del saker såg ut som vapen, andra saker kunde han inte känna igen. Det såg ut som ett hypermodernt inrett rum som var hur stort som helst men han kunde ändå inte känna igen inredningen ordentligt.

Det var nästan som om han hade gått 200 år rakt in i framtiden och det var så här det såg ut då. Men han visste att så inte var fallet, så han började gå runt i rummet och titta på allt vackert som fanns där. Men han var noga med att inte röra något. Han var ändå väluppfostrad och ville inte förstöra någon.

Rummet var lika stort som två gymnastikhallar men det fanns en dörr till. Han upptäckte detta när han märkte att den sakta började glida upp.

Plötsligt såg han någon, som såg ut att vara en annan person, komma ut genom dörröppningen. Han blev livrädd och började springa iväg mot ingången, för att på så sätt ta sig ut. Men plötsligt så fylldes han av ett lugn som gjorde honom hur säker som helst, så han slutade springa och stod och väntade på mannen som gick fram emot honom.

Mannen var lång och hade svarta kläder med många silvriga mönster. Han såg mycket vänlig ut och hade även en lång kappa till sina kläder.

”Du behöver inte vara rädd” sa mannen. ”Vi såg dig i skogen och visste att du var på väg. Ödet förde dig hit och därför öppnade vi dörren för dig” fortsatte han med vänlig röst.

Ut genom dörren kom nu också en kvinna och en pojke i Jespers ålder. Jesper visste inte varför han kände sig så lugn men han kände sig hemma och han hade inga tvivel på att de här människorna, som de såg ut att vara, var snälla och goda personer.

”Vilka är ni” frågade han blygsamt.

Näsan gjorde inte ont längre. Den som hade värkt hela vägen.

”Vi är här för att studera. Vi kommer från en annan dimension” sade mannen till Jesper.

Jesper visste inte riktigt vad en annan dimension var. Han hade läst Stålmannen där massa konstiga figurer dykt upp från andra dimensioner. Men han visste inte vad det innebar.

Mannen fortsatte förklara:

”För tjugo år sedan kom vi till denna jord. Vår dimension är likadan men i framtiden kommer människan lära sig hur alla dimensioner fungerar. Då kommer människan också lära sig förflytta sig i tid genom dessa dimensioner. Det är det vi har gjort. Vi kommer från framtiden. Närmare bestämt 500 år framåt. Vi valde att förflytta oss hit till denna jord och leva och studera och utveckla oss”

Jesper förstod fortfarande inte riktigt. Men han fattade att de hade rest i tiden och förflyttat sig bakåt 500 år i tiden. Det där med dimensioner var inte lika lätt att förstå.

”Vårt sinne är mycket olikt dagens människa. Vi kan läsa tankar, förutspå framtid till viss del samt påverka dagens människors sinnen” sade mannen utan att röra på läpparna.

Jesper liksom tänkte det han hörde och han förstod att de nu talade till honom med tankeöverföring.

”Vi har levt här i detta hus i snart tjugo år. Ibland går vi ut men det är sällan. Vi kan studera dagens människor ändå, på avstånd. Och vi har inga behov av alla saker dagens männis-

kor har, som till exempel nöjen” berättade kvinnan.

”Jonathan här är vår son. Han känner dessa behov eftersom han är född på denna jord och vi kan inte uppfostra honom till en värld som inte finns. Så han är som en vanlig pojke som vill leka och ha kompisar. Tyvärr har han inte varit redo förrän nu. Och när vi såg dig i skogen visste vi direkt att du är rätt person att ta kontakt med” fortsatte kvinnan.

Jesper började förstå mer och mer vilka dessa människor var, och vad de gjorde här och framför allt vad han gjorde här. De satte sig ner och fortsatte prata med varandra och Jonathan såg glad ut att träffa en kompis. Ju mer de pratade förstod Jesper att Jonathan skulle få följa med upp till den riktiga världen för första gången i hans liv.

Men det skulle Jonathan klara av, för han visste hur han skulle bete sig för att bli accepterad. Kvinnan och mannen var väldigt trevliga, och de lärde snabbt Jesper att använda tankeöverföring när han pratade med dem. Det var ett skönt sätt att kommunicera för man kunde koncentrera sig på samtalet och inget annat.

”Nu ska vi låta dig gå hem, Jesper” sa de båda och log. ”Går det bra om Jonathan kommer hem till dig imorgon?” undrade föräldrarna.

”Ja”, sa Jesper, utan att riktigt förstå vad han sa ja till.

”Bra” sa föräldrarna och log mot honom.

”Vi ses imorgon!” sa Jonathan och såg upprymd ut inför alla äventyr som väntade.

Jesper gick hem igen och funderade på vad som hade hänt. Näsan var helt återställd och han kände sig full av självförtroende. När han kom hem gick han och la sig för att sova inför morgondagens skoldag.

”Jesper...Jesper...vakna!” sa mamma Lena. ”Det är dags

att gå till skolan. Du får inte bli sen, du måste lära dig att komma upp i tid” fortsatte hon med viss irritation på rösten.

Jesper slängde i sig frukost och började sedan gå till skolan. Sömnens hade nästan gjort att han glömt gårdagen men när han gick genom skogen som vanligt satt Jonathan där på stenen.

”Hej Jesper!” sa Jonathan. ”Jag hänger med till skolan om det är okej”

”Ja visst”, sa Jesper som var förvånad över att Jonathan betedde sig som en helt vanlig tonåring.

För ett ögonblick hade han glömt bort att han varje dag blivit mobbad, slagen och hånad av några klasskamrater.

”Oroa dig inte” sa Jonathan som kunde se vad han tänkte på.

”Det kommer att bli bra från och med idag, det lovar jag” sa Jonathan och log.

Jesper kände sig återigen fylld med självförtroende och kände sig mycket starkare än vanligt.

”Jag ska lära dig en del och du ska lära mig en del” fortsatte Jonathan.

”Titta på den här stenen” sa Jonathan och tog upp en vanlig sten. ”Kasta den på mig” sa han och gav stenen till Jesper.

”Nej, det kan jag väl inte göra” protesterade Jesper.

Då hörde han plötsligt ”KASTA” inom sig. Och han gjorde som Jonathan sa och kastade stenen mot honom.

När stenen var en decimeter från Jonathans bröst stannade den och föll ner till backen.

”Så där kan du också göra om du bara lyssnar på stenen och säger till den vad den ska göra” sa Jonathan.

Jesper nickade som om han förstod men det gjorde han förstås inte.

När de kom fram till skolan kände Jesper plötsligt oro

igen. Han såg de tre killarna peka mot honom och skratta.

”Kom” sa Jonathan. ”Du behöver inte oroa dig”.

De båda gick mot ingången till skolan, där de tre killarna satt och rökte.

”Har du fått en meskompis?” skrattade killarna ”Hoppas han inte är lika dum i huvet som du är, för då blir det stryk för honom också. Hör du det, din lilla skit! Det är bäst att du uppträder med respekt mot oss!” sa en av killarna till Jonathan.

Jesper och Jonathan brydde sig inte mycket om det utan gick in klassrummet och satte sig ner i bänkarna. Jonathan verkade hur lugn som helst och ingenting verkade vara nytt för honom.

”Vi har en ny i klassen”, sa läraren och gick fram mot Jonathan. ”Han heter Jonathan och flyttade hit nyligen. Var hjälpsamma nu och välkomna honom hit” fortsatte läraren som av någon underlig anledning visste om att Jonathan skulle komma den här dagen.

”Vi ska nog välkomna honom”, sa de tre killarna tyst för sig själva och skrattade lite lågt. ”Precis som vi välkomnar Jesper varje dag”.

Skoldagen gick som vanligt, med skillnaden att Jesper faktiskt tyckte det var roligt eftersom han nu hade en kompis att vara med på rasterna. Det var inte så att han inte var populär. Många hade ingenting emot honom men om de tre killarna fick se att han hade roligt, fick han sona för det efter skolan, rejält. Så han brukade undvika att prata med dom flesta.

Det fanns en tjej i klassen som han gillade väldigt mycket som hette Linda. Linda hade inget emot honom och ibland hade de pratats vid lite grann men ändå var hon kall och så i skolan. Hon sa att det var för att hon inte ville att några andra skulle tycka illa om henne.

Jonathan sa till Jesper:

”Säg till henne att komma hit!”.

Jesper öppnade munnen och tänkte ropa på Linda men Jonathan stoppade honom.

”Nej nej nej...så som jag har lärt dig, med tankarna. Säg åt henne att komma hit med dina tankar, så kommer hon komma hit också”.

Jesper fokuserade en stund och sedan tänkte han, ”Kom”, och hon vände sig om och började gå mot Jesper och Jonathan.

”Hej” sa hon försiktigt.

”Hej”, sa Jesper som kände sig lite nervös men den känslan gick snabbt bort.

”Du ser lite annorlunda ut idag. Det är nästan som två nya personer i skolan” sa Linda och log och syftade på nya Jonathan och Jesper.

De tre killarna såg att Linda stod och pratade med Jesper efter skolan och nu kunde dom inte hålla sig längre. De gick fram mot Jesper och Jonathan med raska steg och Linda gick snabbt därifrån.

”Och vad håller ni på med då? Mesar som ni ska hålla er för er själva. Har ni inte förstått det era skitar?” sa en av killarna och hade en sträng och otrevlig ton på rösten.

De andra två knöt nävarna och var beredda på slagsmål.

Utan förvarning så slog de till Jonathan rakt i ansiktet. Han föll ner till marken avsvimmad och de började sparka på honom. Jesper visste inte vad han skulle göra så han började springa därifrån men de tre hann ikapp honom, sparkade bort benen på honom så att han ramlade. Sedan började de spotta och sparka på honom tills han förlorade medvetandet.

Han vaknade upp i en säng som inte var hans egen. Det

tog ett tag tills han förstod att han var hemma hos Jonathan och hans föräldrar igen. All smärta var borta och han hade inte det minsta lilla skrubbsår eller blåmärke.

”Ni råkade ut för en av de onda saker som denna jord bär på. Det var bra att ni inte gjorde motstånd mot det onda, för man ska akta sig för sådant” sa mannen lugn med vänlig röst.

”Men vi har inte gjort något för att förtjäna detta!” sa Jonathan till sin far med viss irritation i rösten.

”Jag vet...och det är därför som det är dags att övervinna det onda” sa fadern. ”Men ni måste akta er så att ni inte blir del av det onda medan ni slåss mot det. Det är en svår balansgång och ni måste agera med disciplin och inte hat” fortsatte han.

Jesper visste hur det kändes att hata någon. Men vad kunde han göra? Ingenting. Han var ingen ligist som visste hur man skulle slåss.

Fadern fortsatte:

”Jonathan...du vet redan hur du ska agera. Du vet att du är överlägsen människan och dess sinnen. Och vi ska lära Jesper detta också till viss del. Så att ni kan övervinna det onda tillsammans genom att besegra det.”

”Jesper...stäng dina ögon och tänk på absolut ingenting” sade kvinnan till Jesper.

Han gjorde som hon sa och han kände sig starkare och starkare, med bättre och bättre självförtroende. Han visste inte vad det var men han kände att familjen hade överfört vissa egenskaper som han inte hade haft förut.

Han kände sig väldigt medveten och allting var plötsligt logiskt. Efter detta gick han hem för att vila upp sig inför morgondagens skoldag.

”Nu måste du upp!” sa Jespers mamma på morgonen som vanligt.

Han drog sig för att gå upp. Han hade ju ändå inget särskilt att se fram emot. Men idag vaknade han med ett leende på läpparna. Han kände att förändringarnas tid var på väg och han kände en liten gnutta självförtroende för första gången i sitt liv.

På vägen genom skogen till skolan skulle han möta Jonathan. Men han var inte där. Jesper väntade lite för att se om Jonathan kom upp från sitt hem. Men ingen kom. Då beslutade sig han för att gå och knacka på, även om Jonathans hus var minst sagt lite annorlunda.

Han gick fram till trädet, men hittade inga knappar. De fanns inte längre. Och stenen ovanför hålet rörde inte på sig. Det var som om platsen aldrig existerat men det visste han ju att den hade gjort.

För att inte bli sen till skolan, gav han upp och gick dit ensam, utan Jonathan.

Han kände sig lite besviken på vägen till skolan, för han trodde att han äntligen hade fått en bra kompis. Just när han tänkte på detta, hörde han en röst:

”Var stark, du kommer att vinna. Tro på dig själv och gör vad som är självklart. Var inte rädd”.

Då kände sig Jesper lite bättre och vandrade in på skolgården.

De tre killarna var inte direkt morgonpigga, så de lät honom vara för ett tag men han visste att inte hela dagen skulle gå utan att dom skulle bråka och reta honom. De tre killarna pekade på honom och skrattade lömskt, som om de hade nåt på gång.

Jesper gillade historia. Då fick han sitta bredvid Linda, som han tyckte väldigt mycket om och som var trevlig mot honom. Han var inte ful, tvärtom så såg han bra ut men självförtroendet var inte det bästa.

Men idag lyste han upp mer än vanligt. Och om det är några som märker sånt, så är det tjejer. Så gjorde även Linda och hon log oftare än vanligt. Och han vågade faktiskt le tillbaka. Han fick ett sudd i huvudet av en av killarna men brydde sig inte om det.

Nu när han vågade studera hur Linda uppträdde, så märkte han klara signaler som tydde på att hon var intresserad av honom. Såna signaler hade han aldrig tidigare märkt och inte letat efter heller. Ett högt huvud fyllt med självförtroende betyder allt.

Hon lekte med sitt hår på ett underbart sätt. Han fick inte nog av att titta på henne men han förstod också att han inte kunde sitta och stirra. Men hon såg att han gillade henne och när hon log mot honom visste även han att hon gillade honom.

Efter skolan gick han och småpratade med henne lite och hon var förvånad hur förändrad han var. Han gick på ett helt annat sätt. Mer rak i ryggen, och tittade henne oftare i ögonen.

Då dök de tre killarna upp.

”Vad fan håller du på med? Pratar du med fjanten?” sa en av killarna till Linda.

”Ja, vissa är inte lika otrevliga som ni” svarade hon kaxigt.

Då knuffade de bort henne. Inte hårt men hon gick ändå därifrån. Hon var modig men inte nog modig för att försvara klassens fjant mot klassens bråkstakar. Kanske skulle hon lära sig senare i livet att ha lite större civilkurage. Men nu var hon ung och visste inte bättre.

”Och vad sysslar du med då, Casanova?” sa de tre killarna hänfullt till Jesper.

”Ge fan i att kladda på tjejerna i klassen. Annars bryter vi armarna av dig, din lilla fjant. Fattar du det, gullgossen?”

fortsatte de.

Det var bara Jesper och de tre killarna kvar på skolgården. Alla andra hade gått hem. Alla andra gånger hade Jesper känt sig rädd. Men nu kändes det annorlunda. Han visste vad som krävdes och det var mod.

”Jag är inte rädd för er längre. Ni måste slå ihjäl mig för att krossa mig denna gången”, sa han tillbaka och sköt fram hakan.

De tre killarna blev förvånade och stod tysta ett tag, tills de började hetsa upp varandra. Då blev de tuffa igen.

”Om du vill att vi ska slå ihjäl dig får vi väl göra det. Du ska inte kaxa upp dig mot oss. Då slutar det illa, illa, illa”, sa en av killarna.

”Ni skrämmer mig inte. Sparka mig, slå mig. Det kommer inte att funka. Jag kommer att vinna. Ondskan kommer att slå tillbaka mot er idag, med ödesdiger effekt. Och jag är verktyget”, svarade Jesper.

Men orden var inte nåt han tänkte ut själv, utan något han bara kände inom sig. Han kände att hans sinnen var på helspänn och uppfattade allt som skedde. Ett slag skulle han se direkt. Han kunde inte slåss. Men idag var han fylld med förmågor han inte haft förut. Förmågor som gjorde honom medveten om situationen och som gav honom chansen att parera innan han blev slagen och efter det slå tillbaka...med kraft.

De tre killarna knöt nävarna och Jesper stod lugnt kvar. Den ena killen måttade ett slag mot hans ansikte. Han vek sig enkelt undan som om slaget gick i slow motion. Aldrig förut hade han haft mod att röra på sig men nu kunde han se slaget i mycket god tid för att snabbt hinna flytta på sig.

De tre killarna blev lite konfunderade och tittade på varandra. Och vad gör tre tuffa killar när dom blir konfunderade?

Jo, dom blir fega naturligtvis och alla tre attackerade honom samtidigt.

Han kände på sig vad som kunde hända. Han såg alla rörelser i förväg och om han ville skulle han kunna planera in en motattack men han valde att fortfarande vara passiv.

En av killarna försökte ta tag i honom men han slog lätt undan handen som var på väg mot hans tröja. Den andre killen försökte sparka honom på benen men han klev helt enkelt undan det klumpiga benet, som om han aldrig gjort något annat i hela sitt liv. Den tredje killen försökte slå honom i magen men han vek sig undan det slaget också.

De tre killarna förstod ingenting. De var ju vana vid att sina motståndare inte gjorde nåt motstånd. Men nu när Jesper plötsligt undvek deras attacker började de undra vad som pågick.

”Nu!” sade plötsligt en röst i Jespers huvud.

Det lät som Jonathans röst.

”Attackera nu! Låt dom inte slippa undan lindrigt. Men kom ihåg att inte attackera i vrede, utan attackera med förstånd!” fortsatte rösten.

Jesper knöt näven och slog till killen som var närmast honom. Killen hann inte reagera och han fick slaget mitt på näsan. Jesper kände hur hans hand knakade till och även hur killens näsa knakade till. Blodet forsade ut ur näsan och killen fick panik när han märkte att hans näsa var bruten.

Han satte sig ner på marken och började gråta och ropa på hjälp. De två killarna som stod kvar var plötsligt inte så tuffa längre. De började tvivla på sig själva, precis som Jesper gjort varje dag i många år. Han kände att han ville fullfölja det han påbörjat, så han måttade ett slag även mot den andre killens ansikte.

Han fick in en bra träff och han följde upp det slaget med

en spark i magen. Han var förvånad hur lätt det gick och den andre killen säckade ihop för att hämta andan.

Nu gick Jesper rakt mot den tredje killen som vände sig om och sprang. Jesper sprang efter och sparkade bort benet för killen så att han ramlade.

”Slå mig inte...snälla”, skved den tredje killen.

Jesper tittade honom djupt i ögonen och svarade:

”Ni ska sluta med era dumheter i fortsättningen, fattar du det! Tiden förändras och det har den gjort nu!” sa han allvarligt till killen medan han skakade om honom ordentligt.

”Jag lovar”, snyftade killen som låg på marken med skrap-sår på kinden som han hade fått av fallet.

De tre killarna tog sig hem med vissa besvär. Två av dom behövde läkarvård för den brutna näsan och det stora skrap-såret på kinden. Jesper kunde ha skadat dom mycket värre men valde att inte utnyttja sina nya förmågor till fullo. Han förstod att gränsen mellan gott och ont var liten och han ville inte överstiga den.

Han ville vara samma gamle Jesper som han alltid varit. De tre tuffa killarna fortsatte också att vara likadana men nu terroriserade dom inte andra längre. Och Jesper rörde de aldrig mer.

Han funderade på Jonathan och hans föräldrar, som inte fanns i skogen längre. Kanske hade han drömt alltihop, kanske var det verklighet. Han visste inte. Men han visste att han hade funnit sig själv. Och han log igen. Och Linda...det är klart han fick henne också. Godhet vinner i längden, i alla dimensioner.

JESUS BLAND OSS IGEN

Peter satt framför TV:n och stirrade på skärmen som gav ifrån sig rörliga bilder. Det var en av de få saker som var stimulerande men ändå helt kravlöst. Det var så han ville ha det, kravlöst.

Han gick i kyrkan varje helg och han var kristen. Han trodde på Gud och bad till Honom men mycket mer än så var det inte. Han visste väl vad som menades med det mesta ur bibeln och han försökte leva ett någorlunda syndfritt liv.

Men helt syndfri var han inte. Det var bara att fråga hans före detta flickvän. Eller hans mor. Eller någon av hans kompisar, som sket fullständigt i att han var kristen och drog med honom ut på fester och allt möjligt. Men han gillade det också.

Så en natt fick han en dröm. Det var den första natten. Han drömde att han träffade Gud som sa:

”Du är min son, nu får du faktiskt ta och skärpa dig”.

Och det var den första natten.

Den andra natten sa Gud i en ny dröm:

”Jag har gjort så att du glömt att jag är din far fram tills nu men nu skall du komma ihåg!”

Och han kom ihåg. Det var den andra dagen.

Den tredje natten sa Gud i en tredje dröm:

”En modern Jesus är vad du är, du har återuppstått och går på denna jord igen”.

Och han visste att han var Jesus. Det var den tredje dagen.

Den fjärde natten sa Gud i en ny dröm:

”Du skall föra samman alla som tvekar och välsigna dom i Mitt namn. Du skall ha sju lärjungar och dom kommer inte att få det lätt. Få dom att tro så kommer världen att tro på Dig, min son”.

Och han fick en vision vilka de sju lärjungarna var. Det var den fjärde dagen.

Den femte natten sa Gud i en likaledes femte dröm:

”Många kommer att tveka att du är Jesus Kristus men du skall icke vara rädd, ty du är min son och jag ska ge dig för-mågor ingen annan har. Och du skall utföra dom i Herrens namn och de ska tro”.

Det var den femte dagen.

Den sjätte natten sa Gud i den näst sista drömmen:

”Nu skall du drömma om mig en dag till”.

Och Peter insåg att allting var planerat i en Gudomlig plan. Det var den sjätte dagen.

Den sjunde natten sa Gud i en sista dröm:

”Min son...tänk på vad jag har sagt. För samman de sju lärjungarna och världen skall tro igen, på det Goda. För att det Goda skall existera måste sedan det onda förgöra dig... men inte för alltid. Och det behöver du inte oroa dig för nu ty den dagen är inte kommen än”, sa Gud i denna den sista drömmen.

Det var den sjunde dagen.

Peter hade haft konstiga drömmar i sju nätter och han undrade vad som hade hänt. Var han Jesus, Guds son? Skulle han frälsa världen? Frågorna var många och om han tänkte efter så hade han redan alla svar. Men han skulle inte ändras på en dag, eller en natt. Eller två dagar, eller två nätter. Eller tre dagar, eller tre nätter.

Nej, det skulle ta ett tag innan han vant sig vid att vara Jesus. Han hade inte hjärntvättats, utan bara fått ny infor-

mation och hjälp om sitt öde.

Från och med nu hette han Jesus, även kallad Peter. Han visste att han var modern och kunde inte gärna skaffa sig ett skägg bara för att det var så folk trodde att Jesus alltid såg ut. Nej, det viktiga var för honom att tro på de saker som är viktigt här i livet. Det Goda, det rätta och på Herren vår Gud, Skaparen.

Detta var det som var viktigt för Peter. Han ville få fram ett viktigt budskap, och det var detta som var hans uppdrag och skälet till att han hade återuppstått. Han ville bevisa att gamla ord fortfarande håller och att vissa gamla ord måste göras om. Det var därför han hette Jesus, även kallad Peter.

Det var därför han hade fått en vision och blivit väckt av sin Fader efter många års glömska i en vanlig kille som hette Peter. Många skulle nog spotta på honom. Många av de egna och många av de andra.

I Sverige fanns alla hans sju blivande lärjungar. Alla människor är lika var de än bor eller kommer ifrån, så det spelade ingen roll. Varför resa i onödan? Nu kom den svåra biten. Att ta farväl av det gamla livet. Alla kompisar. Sina föräldrar. Och sin TV-apparat. Det var roligt så länge det varade men nu hade han viktigare saker för sig.

Han skulle vara försiktig och inte bli upptäckt av media förrän han fört samman De Sju. Media skulle inte förstå sig på Jesus. Det skulle bli en onödig generationskrock, eller kanske var informationskrock ett bättre ord. Så ironiskt att han nu skulle undvika det han gillade mest...media.

Lärjunge 1 – Hejarklacksledaren som tyckte om lite väl många killar. Lust.

I sin syn hade Peter sett en tjej som bara var 17 år och som gick i gymnasiet. Hon var väldigt vacker med mörkt hår och

bruna ögon som kunde fånga vilken kille som helst. Hon styrdes av lusten och det innebar ibland vissa problem. Hon var en otroligt trevlig tjej och hon älskade verkligen alla hon kände och speciellt sina pojkvänner.

Men hon kunde inte älska dom nog mycket, så hon höll inte fast vid samma kille särskilt länge. Hennes känslor var för vilda och kunde inte kontrolleras. Hon hade fått ett oförtjänt rykte i skolan, för hon var på många sätt bättre än alla andra tjejer på skolan. Hon ville väl mot alla.

Peter gick in till skolan och in i klassrummet och sa:

”Du skall följa med mig, Kristina”.

Kristina var namnet på den vackra flickan.

Alla i klassen tittade på honom och undrade vad han gjorde där. De hade aldrig sett honom förut och de väntade på ett svar från Kristina.

”Är du sjuk i huvet? Vem är du och varför ska jag följa med dig?” svarade hon med en fråga.

”Det kan jag inte berätta här men du måste följa med mig för det är ditt öde,” svarade han.

”Lyssna här nu, grabben”, sa läraren som skötte undervisningen. ”Stick ut ur mitt klassrum innan jag ringer polisen”.

”Titta på din tavla” sa Peter till läraren.

På tavlan stod det plötsligt:

”Välsignade av Jesus” och det var inte läraren som skrivit det.

Alla i rummet drog efter andan av förvåning. Och läraren frågade:

”Vem är du?”

”Jag är Jesus...och det är Kristinas öde att följa med mig ty hon skall med de sex andra hjälpa mig att frälsa världen på nytt i dessa ondskans tider”, svarade Peter och var förvånad över att hans uttal lät så gammaldags.

”Jag följer med dig. Jag saknar något i mitt liv. Och jag hoppas få det genom Dig”, svarade Kristina.

Och så var de två.

I tidningen stod det en liten lokal notis om en lärare och sina elever som påstod att Jesus hade besökt dom och kidnappat en elev vid namn Kristina. De blev inte tagna på allvar. Kristina hade sagt till sina föräldrar att hon skulle iväg på en resa med sin kompis Peter och alla kidnappningsmisstankar var ur världen.

Lärjunge 2 – Killen som slog andra. Vrede.

”Vad ska du göra åt saken, jävla idiot! Du får väl skylla dig själv om du inte är bra nog åt din flickvän så hon måste komma till mig!” sa killen till en annan kille.

De båda var arga. Den ena killen hade strulat med den andre killens flickvän på krogen. Och stod de utanför och skulle göra upp.

”Håll käften innan jag slår in tänderna i nacken på dig ditt fula svin!” svarade den andre killen.

Sedan utbröt ett stort slagsmål. Båda var så ivriga att ingen av dom fick in någon bra träff.

Då kom Jesus vandrande förbi, ty han hade sett i en syn att den ena killen var en av De Sju.

Peter gick emellan bråket och var nära på att få ordentligt med stryk när han sa allvarligt:

”Lugna er!” och dom lugnade sig.

”Varför slåss ni? Vad vinner ni på att skada den andre? Tuff kan man bara vara när man är i livet...”

Alla inblandade fick en syn efter detta uttryck och killen som hette Magnus sa:

”Jag följer med dig, för jag saknar något i mitt liv”.

Den andre blev konfunderade och efter ett tag började

han åter skratta och ägna sig åt populära saker som att vara tuff.

De Tre gick därifrån och skrattade också men av lycka och välbefinnande djupt in i själen.

Lärjunge 3 – Den giriga gamla tanten. Girighet.

Selma hade fem miljoner på banken. Hon hade en trevlig familj som alla var snälla och skötsamma och mycket väl kunde ta hand om sig själva. Hon hade aldrig gett en krona till någon familjemedlem.

Hon sa att anledningen var att de inte kunde hålla reda på pengarna men det stämde inte. Den gamla tanten var girig och snål. Hon spenderade lika mycket pengar som en hemlös, fastän hon hade fem miljoner. Konstig tant. En snål tant som Peter hade sett i en syn.

Vid en familjemiddag hemma hos Selmas dotter hade hela familjen samlats. Selmas två barn och tre barnbarn. De tre barnbarnen var redan vuxna men hade inga barn än. Selma betalade inte ens för middagen.

”Mor...” sa den ena dottern. ”Vi har det väldigt knapert med pengar just nu. Vi skulle behöva tiotusen för att betala gamla skulder”.

”Jasså, det behöver ni? Tror ni jag är gjord av pengar? Om jag börjar dela ut pengar till höger och vänster blir jag hemlös och skickad till något hemskt hem. Är det det ni vill, era blodsugare!” sa hon med stränghet och irritation på rösten.

Då knackade Jesus på dörren och dörren öppnade sig av sig själv och Han gick in till middagsbordet och satte sig.

”Ge bort dina fem miljoner och kom med mig, gamla tant”, sa Jesus, även kallad Peter. ”Pengar är det största hindret för att komma till himmelriket. Våga göra dig av med dom så ska du uppfyllas med helig ande och få följa med mig

som en av mina lärjungar och vara med vid mitt Tal.

”Är du hjärnskadad, pojkvasker? Ge bort mina fem miljoner till dom här slösaktiga personerna? De bara tigger och tigger. Inget kan de göra själv”, svarade Selma.

”Ge bort pengarna så kan de inte tigga mer och du behöver inte oroa dig”, sa Jesus.

”Barnen och barnbarnen ska få en miljon var. Det är dags för mig att följa med dig och bli frälst innan pengarna slukar upp alla mina chanser”, svarade då Selma.

I samma ögonblick blev hon fri från sina smärtor, kunde slänga sin käpp och hoppa runt i rummet som en tonåring. Och se klart igen. Pengarna och girigheten hade gett henne sämre syn medan läkarna trodde på en medicinsk förklaring.

Men Jesus hade bevisat motsatsen och drivit ut girighetsdemonen som försämrat hennes syn.

De fem familjemedlemmarna sa inget till någon om vad som hänt. De var nöjda med sin miljon. Peter hoppades att demonen inte skulle drabba någon av dem istället.

Lärjunge 4 – Mannen som inte gillade när det gick bra för andra och njöt när någon gjorde sig illa. Avundsjuka.

På vägen låg en pojke som hade vurpat på cykeln. Det tyckte ”han” var roligt. På bingolotto hade någon vunnit åtta miljoner. Det hatade ”han” och han önskade livet ur dom som vunnit, för dom var äckliga gamla människor som inte behövde pengarna mer än vad han gjorde.

”Han” står för Per-Ragnar. Per Ragnar hade haft otur hela livet. Det var vad han trodde men i själva verket hade det berott på lathet och oförmåga till att göra någonting bra. Otur kallade han det.

Så såg hans liv ut. Fyllt med skadeglädje och avundsjuka. Han ansträngde sig ibland för att njuta av när det gick bra

för någon i hans närhet. Men det fungerade inte och snart vandrade hans tankar iväg till avundsjuka tankar.

Bitter och avundsjuk, dag ut dag in. Det är klart att han inte kan göra något vettigt då. Han var slut som människa. Nu var han något annat. För det smittade till och med av sig på honom själv. Han kunde inte njuta av det underbara eller göra något åt det jobbiga i hans eget liv. Det var kört för hans del och för att ändras krävdes att han ändrade sin attityd mot sig själv och andra.

Jesus kunde bota honom. Och just därför kom Jesus gående förbi den parkbänk där Per-Ragnar ofta satt och tittade på andra.

Jesus satte sig bredvid honom.

”Ser du alla människor?” frågade Peter.

”Ja, dumma idioter. Dom försöker verka upptagna för att det ska se ut som dom har ett liv. Och vissa försöker le för att det ska se ut som om dom är lyckliga. Dumma idioter...”, svarade en bitter Per-Ragnar.

”Om du följer med mig kommer du både att bli upptagen och le, ty alla vägar leder till himlen eller helvetet. Och du ska nu välja himlen”, sa Jesus till Per-Ragnar som genast fick en syn och följde med Jesus på sin vandring.

Det var inte svårt att övertala mannen för han var trött på sitt gamla liv. Han behövde bara en anledning och lite hjälp att ändra sig. Jesus var en bra anledning och en bra hjälp.

Lärjunge 5 – Kvinnan som åt när hon var ledsen eller inte hade något att göra. Frosseri.

En stor smörgås med mycket smör och pålägg.

”Mums”, tänkte Pernilla som just skulle sluka smörgåsen.

Hennes före detta man hade lämnat henne för länge sedan på grund av hennes viktökning. Han försökte få henne att

skära ner på maten och börja motionera mer. Men hennes kärlek var större till maten än sin egen man, så han fick nog och lämnade henne.

Det var jobbigt att gå ut med soporna. Det var jobbigt att gå i trappor. Hon tänkte skaffa en hund men blev avskräckt när hon fick reda på att man var tvungen att ta promenader med hunden.

Hon var inte lat men hennes frosseri gjorde att hon inte orkade göra så mycket annat. Problemet var att hon trivdes och inte ville göra något åt sitt problem. Av någon underlig anledning, som bara högt utbildade psykologer kunde svara på, hade hon valt denna livsstilen och var som så många andra fast i sin dåliga rutin och som så många andra ville hon inte komma ur den heller. Visst kunde hon säga då och då att hon ville leva ett annorlunda liv. Men det räcker inte för att några förändringar ska ske.

Jesus gav henne en chans. Han gick in i hennes hus och åt upp all hennes mat.

”Vill du gå ut och köpa mer mat eller följa med mig?” frågade Jesus.

”Jag är hungrig”, svarade kvinnan.

”Nej, du saknar något som jag skall ge dig. Följ med mig!” sa Jesus till Pernilla.

Hon kände sin kondition öka och fick plötsligt lust att gå ut och gå. Hon följde med Peter och de andra.

Nu var de fem lärjungar som följde efter Jesus.

Lärjunge 6 – Mannen som struntade i allt. Lättja.

Det var val för något år sedan. Valet handlade om hur landet skulle styras i ett demokratiskt samhälle. Folket röstar på de som ska styra. Ganska viktigt för Sverige. Men han brydde sig inte. Han röstade inte.

Varför skulle han rösta? Hans röst skulle inte göra någon skillnad. Nej, det var lika bra att ligga hemma på soffan och se på TV.

Han hade en "dålig rygg" så han fick ut ersättning som var nästan lika stor som hans gamla lön. Han var inte rik men han var inte fattig heller. Och nu gjorde han ingenting. Han var färdig med rehabiliteringen för ryggen men så länge han fick hem checkar i brevlådan var det ingen idé att anmäla att han var frisk. Nu kunde han få vara hemma i sitt hus och se på TV istället. Det var ju perfekt.

Välgörenhet hade han aldrig ägnat sig åt. Han brydde sig mer om att ha det bra själv och leva gott. Han hade haft många kvinnor men nu var han ensam eftersom han blev mer och mer genomskinlig med åren. Genomskinlig på det sättet att det var svårt att övertyga kvinnorna att han verkligen var något att ha.

Förr orkade han kanske anstränga sig några träffar för att ge ett bra intryck men nu orkade han sig knappt igenom en. Själviska behov hade han gott om och det var kanske bäst för honom att vara ensam.

Jesus hade sett honom i sin syn. Han kände lite igen sig från sitt tidigare liv, innan han kom på att han var Jesus. Och det var lätt att falla i djävulens grepp, med lockelser och begär. Annars skulle det inte vara någon kamp alls mellan det goda och det onda. Det är klart att djävulen erbjuder en enklare väg än Herren. Och det kanske är därför vissa nya "kyrkliga föreningar" har börjat använda en "lättare" väg till Herren istället för den traditionella svåra. Betala 1000 kronor så blir du frälst. Den vägen är ju ganska lätt...

Jesus ringde på mannens dörr. Mannen, som hette Pierre, slängde ut TV-n genom fönstret, satte på sig ett par skor och följde genast med Jesus. Jesus behövde inte ens ingripa för

att Pierre skulle besegra sin djävul inom sig. Det var ett gott tecken.

Nu var det bara en lärjunge kvar att hämta. Och Jesus visste att det skulle bli svårt...

Lärjunge 7 – Prästen som trodde han var felfri. Högmod.

Jesus och de sex lärjungarna gick in till en närliggande kyrka. Där inne fanns en präst, Mats, som var troende. Prästen predikade ofta om hur man skulle vara och bete sig. Får en präst ha dubbelmoral? Får en präst synda? Svaret är självklart ja. Men i det här fallet var det lite annorlunda.

Har man begått en synd ska man genast erkänna sitt misstag. Han tyckte han var bättre än alla andra och det gjorde han ingen hemlighet av.

Han gillade att ta emot pengar och spendera dom. Ibland på kvinnor, ibland på spel och dobbel, för att senare i kyrkan predika om moral och värderingar.

Han var nöjd med sitt liv. Och han var ju präst, så varför skulle han vara syndare? Hycklare kommer inte till himlen. Inte ens religiösa hycklare.

Peter hade i sin syn sett en präst med horn. Det var Mats han hade sett. Och nu skulle hornen bort.

Jesus gick in till prästens arbetsrum för att prata med honom.

”Vad vill du? Jag jobbar inte just nu. Kom tillbaka på arbetstid”, sa prästen.

”Ska inte kristna arbeta dygnet runt för sin sak?” frågade Peter.

”Vad vet du om det!” skrek prästen. ”Jag jobbar hårt varje dag! Ska man inte få vila lite ibland?”, svarade prästen lite överdramatiskt.

”Vet du inte vem jag är?” frågade Jesus.

”Jo, en person som stör mig på min lediga tid. Jag måste förbereda mig för nästa gudstjänst, så nu får du ta och gå”, svarade prästen.

”Din nästa gudstjänst skall icke ske här”, sa Jesus. ”Du skall se klart genom molnen och följa med mig! Dina horn skall försvinna på min befallning! Jag är Herrens son, Jesus. Och du är utvald att bli en av de sju lärjungarna som skall följa mig till mitt Tal som skall rena världen på nytt från den överflödiga ondskan”, sa Jesus befallande.

Mats fick en syn och insåg att Peter var Jesus och följde med honom. Hornen var borta.

På vägen ut ur kyrkan satt en gammal tant och bad.

Jesus frågade: ”Vad ber du för?”

”Jag ber för att mitt sjuka barnbarn skall bli frisk”, svarade tanten

”Din tro är stark kvinna. Gå hem och sov nu, när du vaknar kommer barnbarnet vara friskt”, sa Jesus.

”Verkligen..?” svarade tanten lite tveksamt men när Jesus välsignade henne var hon övertygad om sin tro.

Jesus hade hittat alla sina sju lärjungar han hade sett i sin syn. Nu skulle han hålla sitt tal mot det Onda. Han tänkte ett tag på vad Gud hade sagt.

”För att det Goda skall existera måste det Onda förgöra dig”

Peter visste inte vad han skulle säga i sitt Tal. Men natten därpå fick han en syn till och efter den natten visste han precis vad han skulle säga.

Han ställde sig mitt på torget med sina lärjungar. Folk gick förbi och undrade vad det var för evenemang som skulle påbörjas. Kanske var det någon form av teater? Men snart skulle de förstå vad som var på gång.

Peter började predika om Herren och Himmelriket. Mer

och mer folk samlades och när Peter sedan började ”trolla” samlades mer folk.

”Finns det någon här som behöver botas?” frågade Jesus.

Ingen vågade svara eftersom det var tyst där och ingen ville göra bort sig inför församlingen som uppstått.

Jesus såg en kvinna i rullstol. Han gick dit och lade sina händer på hennes huvud och sa:

”Gå upp!”

När kvinnan sedan ställde sig upp och började gå gick ett sus genom publiken som samlats. Kvinnan i rullstol var ganska känd i området så de visste att det inte var någon bluff.

”Mina vänner...” fortsatte Jesus ”Det har hänt en del på de här tvåtusen åren som gått. Vi lever i ett samhälle där vissa har det bra och vissa har det sämre. Vad beror detta på? Det beror bara på en sak. Att vi inte bryr oss tillräckligt om varandra. Vi tror inte på någon annan än oss själva. Vi söker lyckan men finner den inte. Vi söker kärlek men finner den inte. Då är det svårt att bry sig om andra. Men det är endast på detta sätt vi kan finna den äkta lyckan och kärleken. Genom att bry oss om varandra”

Jesus tog en liten paus och märkte att det var helt tyst på torget. Bilar hade stannat och musik hade stängts av. Det var helt enkelt dags för en stunds koncentrerat lyssnande.

”Hör mig! Så sant mitt namn är Jesus. Här är mina sju lärjungar. Alla med problem och bekymmer. Men alla är också innerst inne goda människor och söker lycka och kärlek. Vi föds goda, tveka inte om det. Barn är samvetsfria. Men vägen kan vara krokig eller grusig. Ibland faller vi bort från vägen och hittar inte tillbaks. Hjälp dessa människor innan de blir förlorade till djävulen för alltid. Det är lika mycket er egen skyldighet som deras. Hör mig...”

Jesus hade inte sagt ett ord om kristendom eller religion,

ty alla är människor.

De sju lärjungarna hade blivit botade från sina dödssynder men var fortfarande samma människor. De märkte hur lite som krävdes för att en ändring skulle ske.

”För de som tror att saker och ting är svåra, blir saker svåra. För de som ser enkelheten, blir saker enkla. Hjälp era vänner och familjemedlemmar att se den här enkla vägen. Vill de inte lyssna, förklara en gång till och en gång till och en gång till tills de förstår. Rädda en annan så räddar ni er själva...” fortsatte Jesus inför den lyssnande folkmassan.

De kände allvaret och tyngden i orden som predikades. Och det var ett måste för att folk skulle ta åt sig vad som förkunnades.

Jesus fortsatte sitt Tal:

”Så lite har hänt på två tusen år. Så lite har ändrats. Fortfarande finns gott och ont. Med media som förmedlar det perfekta, blir verkligheten för många ett stort sökande efter det perfekta. Och i detta sökande förlorar dom sig själva. Allt det jag säger idag vet ni redan om, så varför förneka det för er själva? Någon måste börja ta ansvar. Någon måste säga ifrån.”

”Dessa sju lärjungar och ni lyssnande får denna uppgiften i utbyte mot lycka och kärlek. I utbyte mot en biljett till himlen om man ska säga det på ert eget språk”

Han avslutade:

”SE! Vägen är bred och tydlig. Men ni måste SE den för att hålla er kvar på den! Och för att hålla era kära kvar på den. Hjälp finns för alla men inte helt gratis. Priset kan vara att sluta med något som ger enkel lycka som t ex sprit och pengar. Helt utan synd är naturligtvis svårt att leva. Men det viktiga är att ni är goda människor och att ni förmedlar detta till era kära. Det kan ta sin tid... Ta den tiden på er. Det är ingen brådska. Godheten verkar utan tidsbegränsning. Men

det gör det Onda också. Och det är det som kommer att besegra mig...inom kort tid. Och allt skulle vara förgäves annars. För utan det ena finns inte det andra. Men balansen mellan det ena och det andra kan utjämnas. Och det är det jag håller på med nu. Så lyssna på mina lärjungar och lyssna på er själva och välj det som är Rätt, så skall era drömmar och önskningar uppfyllas”

De sista orden Jesus sa innan han blev Peter igen var:

”Nu börjar min egen kamp...”

Sedan ramlade han ihop på torget och när han vaknade upp så var han bara Peter igen. Fast nu hade han minst sju vänner som skulle hjälpa honom att finna den äkta lyckan och den äkta kärleken till allt liv.

GÖMD

I trettio år hade Johnny varit instängd i källaren. Dag ut och dag in fången av sina föräldrar. Det var en ren slump att han hittades av en reporter som undersökte ett telefonsamtal hon hade fått på redaktionen av en anonym tipsare. Så här såg hennes inslag i tidningen ut:

”MAN HITTAD I KÄLLAREN.
INSTÄNGD I TRETTIO ÅR.

”På fredagsnatten hittades en man som varit instängd i en källare i trettio år utan någon som helst kontakt med omvärlden förutom hans föräldrar. Hela sitt liv har han läst och skrivit egna böcker nere i källaren. På julafton och på sin födelsedag tillät hans föräldrar honom att se en timme på TV.

Mannen som heter Johnny kan kommunicera med andra, men är väldigt skygg för omvärlden och främlingar. Han tror på tomtar och troll och alla andra saker han läst om. Hans värld är totalt annorlunda än den vi själva lever i.

Han föddes den 18:e oktober 1969 i sitt hem. Föräldrarna bodde i ett hus ute på landet i delstaten New York. Under sitt trettioåriga liv hade han inte lämnat källaren, och när polisen kom för att befria honom uppstod stor förvirring för honom. Han visste inte om polisen var god eller ond från alla deckare och fiction han läst.

Föräldrarna hade varit noga med att inte ge honom varken våldsamma eller grova böcker att läsa. Men vissa saker hade han ändå läst om männen i uniformer.

Föräldrarna nekade till att ha begått något brott och det kommer att bli ett unikt fall för åklagaren att ta upp. Hade dom rätt att fostra honom på det sätt dom gjorde? De hade inte skapat ett monster men ingen hel människa heller.

Föräldrarna greps för misstanke av berövande av frihet och kidnappning. Det blir kanske fler punkter också. I väntan på utredning har Johnny satts på ett mentalsjukhus. Kanske kommer han kunna leva ett drägligt liv efter detta. Men det jag såg av honom såg ut att vara en man i kris. En man i livskris som upptäckte världen på en dag och inte 30 år.

James Mahoney, psykolog på sjukhuset, säger att Johnny lider av flera klivna personligheter. Kanske upp till 500 olika. Men samtidigt som han ser mycket rädsla hos Johnny, ser han mycket nyfikenhet. Och det är den som är viktig att jobba på. Men alla av de 500 olika personligheterna är ju inte nyfikna. Vissa är direkt fientliga. Men hittills har han inte varit våldsam mer än i motstånd när han känner sig hotad. Men då är det mest fåktning med armarna, och inga andra tilltag.

Vi får hoppas på att han kan leva ett drägligt liv och hitta sig själv.

- Lindsey Hamilton, New York Times.”

Några månader efter att Lindsey skrivit artikeln hade tusentals kronor samlats in till den stackars Johnny. Han visste inte riktigt vad pengar var för någonting. Han visste att dom hade ett värde men inte hur mycket eller relaterat till vad. Han visste vad vissa saker kostade men inte vad allt var värt. Men han skulle behöva pengarna till sitt nya liv.

Han satt och funderade på hur det var ute i livet. Nu var han sitt riktiga jag och han hade arbetat bort ca 490 av de

500 personligheter han tidigare hade. Ibland blev han Jonathan, barnet. Ibland blev han Phil, polisen. Men han började förstå verkligheten mer och mer efter varje dag som gick. Och kanske skulle han kunna leva ett normalt liv.

Han var inte dum på något vis, men han var socialt handikappad och osäker. Han kände inga andra än sina föräldrar, som för övrigt hade fått fem års fängelse för vad de gjort. Kanske ett lite väl hårt straff. Men målet var offentligt och juryn ville sätta ett hårt symboliskt straff.

Lindsey kom och besökte Johnny då och då när hon hade ledigt från det hektiska journalistjobbet. Hon kände starkt för honom och ville hjälpa honom så gott hon kunde. Det var också hon som hade hand om hans insamlade pengar från allmänheten.

Hon öppnade grinden och gick in till vårdhemmet där Johnny var för att besöka honom och hans psykolog, Peter Smith. Vägen var vacker med mycket dekorativa blommor utplacerade i jämna mönster. Allt skulle vara så enkelt som möjligt för att inte skrämja eller förvåna patienterna när de var ute och gick. Hon mötte några personer som sa "Hej" och hon visste inte riktigt om det var patienter eller personal.

Det var ett framgångsrikt mentalsjukhus där man inte trodde på tvång, utan hittade det positiva som patienten har inom sig. Huset var vitt och alla väggar var också vita. Sedan länge var det känt att vitt är den färg som sätter fart på sinnet och som gör att patienten känner sig som mest positiv och glad. Men det kan ju variera från fall till fall. Lindsey kände många som hatade den vita sjukhusfärgen.

Peter Smith ville prata med henne innan hon gick in till Johnny:

"Hej Lindsey! Trevligt att du kunde komma. Johnny blir nog glad över att se dig. Han kanske var rädd första gången

han såg dig när du hittade honom i källaren men nu vet jag att han tycker om dig. Det var bara en sak jag ville prata med dig om innan du går in till hans rum.

Jag personligen tycker han är redo för att ge sig ut i samhället för att leva sitt eget liv. Hans process ser positiv ut och vi har snart arbetat bort alla hans personligheter. Han har definitivt inga våldsamma personligheter kvar längre. Kan du hjälpa honom att hitta en lägenhet eller hus i något lugnt område?” frågade Peter försiktigt.

Han visste hur upptagna journalister var.

”Ja, jag har ändå tänkt att ta tjänsteledigt för att skriva på min nya bok. Så jag får nog tid med att ta hand om Johnny också”, svarade den omtänksamma Lindsey.

”Bra!” log Peter som verkligen såg fram emot Johnnys utskrivning.

Han tyckte att Johnny var en mycket intelligent person med många talanger. Tyvärr var han inte fysiskt i form och inte heller socialt anpassad. Men han kunde förstå vad som var rätt eller fel i alla fall.

Lindsey gick ut från kontoret och vandrade i de långa korridorerna. En del rum hade lås, andra inte. När hon kom till Johnnys rum såg hon att det var ett rum utan lås och mycket riktigt satt också Johnny lugnt på sin stol och läste en bok. Något han kunde avverka en per dag.

När hon kom in genom dörren med sitt stora leende blev han först lite rädd men den känslan gick över snabbt. Han log försiktigt tillbaka, precis så som en bebis reagerar första gången mamman ler stort. Han kände vänligheten och försiktigt fick han fram några ord.

”Välkommen. Slå dig ner” sa han försiktigt.

”Tack. Vad fint du har det här inne. Så här skulle jag kunna bo” ljög Lindsey men det var ändå ett trevligt rum.

”Jag har pratat med doktorn och han säger att du får komma ut härifrån om du vill och leva helt självständigt och ta hand om dig själv. Tror du att du skulle klara det Johnny?” fortsatte hon helt rakt på sak.

”Ja...men alla mina vänner är här...jag känner ingen annan och det är svårt att komma ut och träffa andra som förstår mig och inte tycker illa om mig för att jag är lite konstig ibland. Jag vill ju ingen illa...”, svarade han defensivt.

”Men jag kommer att vara din vän och hälsa på dig och hjälpa dig med olika saker. I vissa länder blir man ansvarig för den man räddar livet på...så jag antar att jag är ansvarig för dig nu”, sa hon och log.

Han kände sig trygg och han kände att han trots allt ville härifrån. Hade han varit inne på sitt rum hela sitt liv så ville han ut och se sig om nu när han fått chansen.

”Ja, det låter som en bra idé”, svarade han.

De båda fortsatte att småprata lite och hon märkte vilket otroligt stort ordförråd han hade. Han såg hela världen som en bok och eftersom de alltid är lite extrema så tyckte han att den ”riktiga” världen tedde sig ganska enkel och okomplicerad. Men det var något okomplicerat han kände när han pratade med henne. Han kände sig samtidigt glad och besvärad och var lite nervös. Han började tycka om henne på allvar.

Lindsey tog tjänsteledigt för att dels jobba på sin bok som handlade om ormgift som läkemedel och dels för att hjälpa Johnny installera sig i samhället. För första gången i sitt liv kände hon att hon gjorde det enda rätta.

Hon hade hittat ett litet hus med tre rum och kök som passade perfekt för honom. Det låg i ett lugnt och fint område. Hon kom att tänka på att det var just lugna och fina områden som hade mest fördomar mot andra men det skulle nog gå bra hoppades hon.

Huset skulle finansieras dels av staten och dels av den insamlingsfond som hade startats efter den uppmärksammade artikeln hon skrivit. Det var hennes scoop och hon blev mer känd som journalist efter denna artikeln.

”Gut instinct” som dom kallade det borta i USA. Man visste vad som var värt att lägga ner tid på och undersöka. Samma ”gut instinc” hade hon nu att hon behövde hjälpa Johnny anpassa sig till samhället. Och att ormgift i framtiden skulle bli ett erkänt läkemedel.

Veckorna gick och till slut blev det dags för Johnny att flytta. Hans gång var konstig eftersom han inte fått mycket motion i sitt liv men om barn lär sig så snabbt, så tyckte han att han borde lära sig lika snabbt också, så det oroade honom inte. Han var annars i fysisk god form, även om han varken var stark eller hade god kondition.

Det han lade märke till först var hur stort allt var, hur långt bort allt var och vad många saker det fanns att fokusera sig på. Han visste inte vart han skulle fästa blicken.

Huset älskade han och han inredde det nästan enbart med böcker och stolar. Många bokklubbar hade erbjudit honom gratis medlemskap och böckerna strömmade in, vilket han självklart var glad över. Men nu hade han även andra saker att lära sig.

Han var tvungen att lära sig laga mat, städa, diska och gärna att umgås med andra också, även om han föredrog att vara själv, om det inte var Lindsey som kom på besök förstås. Då pirrade det i kroppen på honom och han blev ibland lika glad och upphetsad som en folkkär hund.

Lindsey tyckte att han var en intressant person. Han hade inget egenintresse och inga fördomar. Han såg positivt på det mesta och ville inte ofta kritisera andra. Han hade viss charm, även om han inte uppfattade de vanliga signalerna

till uppskattning. Men han lärde sig snabbt, smart som han var, och det skulle inte dröja länge innan han började fundera över de nya känslorna som uppstod när Lindsey var i närheten.

Hon hade hela sitt liv koncentrerat sig på jobbet. Romanserna hon haft hade varit tillfälliga och korta. Hon var vän med många män men där drog hon för det mesta gränsen. Någon gång om året kunde hon gå och sätta sig på en pub för att bli uppraggad men det hände sällan att hon blev det.

Förmodligen för att hon innerst inne inte ville. Hon var överviktig sedan många år, hade lockigt hår och ett sött ansikte. Det var lätt att äta mycket när hon var ute på intervjuer och middagar jämt och ständigt. Att skriva gjorde henne hungrig.

Hon hälsade på en gång i veckan. De gick antingen ut på promenad eller spelade kort, eller så fick hon ha lektion i något han behövde lära sig. Hon trivdes med att behövas och han trivdes med att behöva henne. Varje gång de träffades blev blickarna mer intensiva och leendena mer varma och öppna.

Hon visste att hon inte hade tid att bli kär men vad kunde hon göra? Och han var redan kär sedan länge. Det hade hon märkt men inte sagt. Hon var rädd att skrämma honom. Det var inga lätta känslor att spela ut och förklara.

Han blev gladare och gladare för varje dag. Förut hade han bara lyssnat på massa olika fåglar men nu fick han även se dom. Han kunde sitta och titta på en sak en hel dag för att njuta av den. Sitta på en bänk och bara njuta av naturen och friheten.

”Kunde livet vara så här underbart?” tänkte han för sig själv.

Lindsey hade börjat besöka honom flera gånger i veckan

nu. Hon satt gärna ute med honom någonstans och skrev på sin bok, medan hans ögon fascinerat såg sig omkring och tog till sig alla upplevelser.

Hon tittade på hans pojkaktiga beteende som hon gillade över allt annat. Den spontana viljan att upptäcka.

En dag satt de båda på en filt ute på en äng full med blommor och fåglar och fjärilar. Hon la bort sin bok ett tag. Hon hade betstämt sig för att ta första steget med honom. Hon såg till skillnad från de flesta att han inte var konstig, utan helt unik. Det var längesen hon hade varit med en man, så hon visste inte vart hon skulle börja.

Hon flyttade sig lite närmare honom.

”Johnny...vad tycker du om mig egentligen?” frågade hon i desperat jakt på en komplimang.

Hon visste redan svaret men tvingade ändå honom att säga det.

”Det vet du redan...du betyder allt för mig...”, log han generat och vände ner blicken till sina fingrar som han satt och lekte med.

Vad skulle hon göra för att få honom att fatta? Hon var inte van själv. Men hon insåg att hon behövde ta första steget. Men hon ville inte skrämma honom. Hon flyttade sig ännu närmare honom och lade armarna runt honom, försiktigt.

Han blev genast annorlunda i sitt sätt att bete sig. Han mådde konstigt. Och sånt blir man både rädd och nyfiken på, så även han. Kramen kändes otroligt skön och helst skulle han vilja stanna i detta ögonblick för alltid. Han visste att han var kär men inte vad han skulle göra åt det.

Han började känna upphetsning av kramen. Hon kramade honom inte på det vanliga kompisättet den här gången. Hon visste vad hon gjorde. Hon smekte honom längst ryg-

gen och upp i nacken och håret. Ibland slank händerna innanför hans skjorta. De sjönk sakta ner på filten liggande kramandes.

Hon knäppte sakta upp hans skjorta medan hon försiktigt gav honom små pussar. Hon kunde märka att han var nervös nu och tog det försiktigt. Hon fortsatte att smeka hans överkropp medan hon försökte kyssa honom.

Han hann inte tänka nu. Han följde med den ström av upphetsning han just nu kände. För först gången var han inte passiv. Han tog tag i henne och höll om henne medan han smekte hennes armar. Munnarna mötte varandra och plötsligt var de närmare varandra än de någonsin varit förut.

Först blev han tveksam men sedan tyckte han det var helt underbart. Hennes andningar nära hans öron. Hennes ögon nära hans egna. Hennes mun tryckt mot hans egen. Han var i paradiset.

Hon hade varit med en del andra men aldrig känt så här förut. Hon visste att allt var helt äkta. Det var inget spel utan äkta kärlek och det var något helt unikt för henne. Hon njöt av varje sekund hon fick känna lukten av eller vara nära honom. Hon fortsatte smeka honom medan de kysstes. Sakta tog de av sig kläderna. Det var lite svårt eftersom de inte ville komma ifrån varandra en sekund, så det tog sin tid.

Njutningen var fullständig för de båda och de älskade med varandra länge den dagen.

Nyförälskade njöt de nu av livet. Och Johnny mognade snabbt med väldig fart. Snart skulle han vara precis som alla andra. Bekymmersfria från allt kunde de slappna av. Lindsey hade kommit en bra bit med sin bok och han funderade på att börja särskild skola för att utbilda sig till något. Allting var helt underbart.

Lindsey nästan hoppade hem från sin nyhetsredaktion.

Hon jobbade extra lite då och då, för att få en extra slant. Hon kände sig som en liten flicka och såg fram emot att komma hem. Hon hade i stort sett flyttat in hos Johnny nu även om hon inte hade flyttat in några saker än.

Hon stoppade in nyckeln i låset och öppnade dörren. Hon nästan hoppade ur sina sandaler och ropade:

”Johnny! Jag är hemma nu min älskling!”

Hon sa det helt naturligt, som om de levt ihop i all evighet.

Hon gick in i sovrummet och såg att han låg på sängen och tog sig en liten tupplur. Han gjorde det ibland efter maten.

Hon log och tittade på honom där han vilade så fridfullt och bekvämt. Men nu ville hon ha upp honom för att gå iväg till ängen...

Hon la sig bredvid honom och viskade i hans öra:

”Älskling...vill du följa med mig till ängen och plocka blommor..?”

Han svarade inte så hon frågade igen, nu högre:

”Älskling...vakna. Vi ska ut en sväng nu som du lovade innan jag gick till jobbet!”

Han låg kvar utan att röra en min.

När hon pussade honom på kinden märkte hon att han var kall.

”Johnny?” ropade hon nu och ruskade på honom ordentligt.

Hon fylldes med förtvivlan, desperation och tomhet på samma gång när hon insåg att allt inte stod rätt till.

”Herregud Johnny, nej! Gör inte så här mot mig!” skrek hon förtvivlat medan tårarna strömmade ner på kinderna.

Hon visste att han var död. Hon visste att allt var över.

Hon låg med ansiktet mot hans bröst och grät i timmar innan hon ringde ambulansen. Han hade fått en plötslig hjärtattack. Varför förblev oklart.

”Varför” var frågan hon länge skulle plågas med. Hon var en stark kvinna och så småningom skulle hon kunna ta till vara på det underbara som Johnny gav hennes liv medan de var tillsammans. Men hon visste att hon aldrig skulle hitta en man som honom igen.

Kanske hade hon haft tur, kanske hade hon haft otur... hon visste inte...

PORTALEN

1954

Fattar du vad du har gjort Peter?!” skrek hans assistent och hoppade omkring i en vild dans.
”Du har utvecklat en tidsmaskin!” fortsatte han berusad av upptäckten.

Michael Peter Greene torkade svetten av pannan inne i den upplysta mörka varma grottan mitt i Texas. Han hade arbetat med detta projekt sedan 18 januari 1932, när tre män i uniform kom och ”förklarade” för honom att militärmakten behövde hans tjänster.

Det var det sista han såg av både fru och barn. Efter 22 år i grottan hade han nästan glömt bort att sakna dom men känslorna fanns fortfarande där. Men han hade inget val. Det han arbetade med var hans livsverk. Nu stod den mörka väggen – portalen – klar och frågan var om den fungerade.

När han kom till grottan för första gången var den mörka väggen bara stor som en enkrona. Militären hade hittat den märkliga saken efter en jakt på utomjordingar som gömde sig i grottan. Några utomjordingar hittades aldrig men däremot detta objekt, som senare skulle utvecklas till en portal mellan olika tidsperioder.

Grottan fick maximal bevakning och ett labb inreddes. Peter, som han kallades av de flesta, fick installera sig och jobba på så gott han kunde. I början var han naturligtvis rasande på de som fört iväg honom från hans familj. Men när han fick se det han skulle jobba med blev han mer och mer

fascinerad av att stanna. Och det gjorde han i 22 år, tills portalen var färdigbyggd.

I sina anteckningar hade han skrivit:

”3 januari 1954.

Det är klart! Mitt arbete är klart! Portalen är färdigkonstruerad och redo för att användas. Jag har länge sökt efter den sista ingrediensen som skulle få portalen att fungera. Hittills har den bara svart och som en vägg men nu fungerar den! Testobjekt kan föras i portalen för att därefter försvinna. Vart när och hur vet vi inte än men det ska testas av militären snart. Nu får jag äntligen åka hem till min familj...”

Han har fått uppgifter om sin familj under den period han varit i grottan. Han är numera farfar och har ännu inte träffat sitt barnbarn. Familjen har också meddelats om att deras man och far och farfar, ingår i ett topphemligt projekt och att han inte kommer hem på länge, kanske aldrig mer. Mer än så har de inte fått reda på förutom att han är vid god hälsa och gör stora framsteg med hans arbete.

Han och hans assistent fick lov att åka hem men inte säga ett ord om vad de hållit på med eller vart de varit. Grottan var fortsatt under maximal bevakning och portalen skulle testas av militären.

Nutid

John Sanders åkte i sin nya silverfärgade Mercedes och trummade med fingrarna på ratten till ABBA som spelades på radion. Han var en van bilförare och kunde göra två saker samtidigt. Han var på väg hem från sitt jobb som aktiemäklare

i NY. Det var ett hektiskt och stressigt arbete att handla med aktier. Han var alltid tvungen att komma ihåg att det inte handlade om hans egna pengar utan andras.

Han hade nyss gått ut universitet i Yale och han var bara 24 år gammal. Ung, frisk och framåt. Han hade hyrt en liten lägenhet högt uppe i ett höghus mitt i NY. Hyran var dyr men det kunde han ha råd med. Han var materialist och hans lägenhet var inredd med hightech prylar.

Han var extra glad idag för det var dags för hans första semester. Han skulle hälsa på en kompis nere i Texas och där skulle de festa och ha kul, precis som på studenttiden.

1954

En elitstyrka kallades in för att testa portalen. Nio unga män och en ung kvinna skulle få förmånen att bli de första som fick använda portalen. Allting skedde under presidentens vetskap.

De visste inte vart de skulle och de visste inte om de skulle komma hem igen. Portalen tillät inga döda föremål att färdas igenom sig. Utan kläder och utrustning var de tvungna att gå igenom portalen.

Vissa studier som Peter hade gjort visade att förmodligen färdas man till en tidigare tidsperiod. Man reser alltså bakåt i tiden. Men det var inget säkert.

De nio männen och kvinnan gick in och försvann i portalen. 30 dagar senare återvände endast en man. Han skakade och såg skärrad ut. Genast gav de förvånade militärerna som bevittnade allt mannen en filt. Tester och frågor inleddes genast.

Det första testet visade att mannen, som hette Mark, var exakt lika gammal som när han gick in i portalen.

”Hur länge var du borta i den andra världen?” frågade en vetenskapsman som tagit över efter Peter.

”Jag vet inte riktigt...runt 30 dagar tror jag. Innan jag hittade tillbaka till portalen...”, svarade han med darr på rösten.

Vetenskapsmännen kunde dra slutsatsen att även om tiden gick i den andra världen så åldrades man inte. De kunde också dra slutsatsen att vad som hände där inte påverkade en framtid, alltså nutiden. För den var densamma över hela världen.

De var alla förbryllade, för egentligen borde ju en liten detaljändring ändra hela utvecklingsförloppet. Men så var alltså inte fallet. Det var en alternativ värld, där ingenting påverkade nutiden och denna värld. Men där allt ändå var verkligt och allt också hände på riktigt för de som var där.

Mark hade sår och ärr över hela kroppen.

De frågade var de andra var.

”Jag vet inte...vi splittrades direkt när vi träffade de första riddarna... De var inte goda...och vi var främmande. Några sattes i fängelse, några dödades, några fördes bort och bara jag lyckades rymma...”, svarade han.

Portalen ledde alltså till riddartiden.

Fler tester och frågor utfördes på Mark.

Nutid

”Tjenare John!” ropade Hank när han såg sin gode vän komma in på flygplatsen från flygplanet.

”Kul att se dig! Du ser ut att må bra. Det känns härligt och vara här efter alla stressiga månader på jobbet. Du vet själv hur det är!” sa John till Hank.

De hade gått på Yale tillsammans och båda hade karriär

på sitt sinne.

”Ja, jag vet men nu är det bara ta det lugnt och festa som gäller!” sa Hank.

De båda satte sig i bilen för att åka hem till Hanks familj, där John skulle få bo.

John var alltid den lugna typen och bilresan var riktigt trevlig genom det omväxlande Texaslandskapet. Ödemarker, skog och civilisation bytte av varandra.

Hank navigerade in bilen i garaget när de äntligen kommit fram. Hanks mor hade grillat en kyckling till gästens ära och aromen var underbar. Också i huset fanns Hanks far och farfar, som nu var 92 år. Hanks farfar, som hette Peter, var lite av en enstöring med vissa skador på kropp och knopp. Han kunde gå men väldigt sakta. Och allt han sa verkade vara lite flummigt.

Hank hade valt att studera i samma bana som sin far och farfar, till att bli vetenskapsman och forskare inom ämnet fysik. Det var ett stort ämnesområde men det avskräckte inte Hank, som gillade utmaningar. John däremot hade valt en major i handel, med inriktning på aktier och nationalekonomi.

Kycklingen serverades med potatis och sås, och diverse grönsaker. Det var helt underbart gott att äta. John åt god mat varje dag på jobbet men hemlagat är alltid bäst.

Efter maten började Hanks farfar att slumra lite. Det brukade han göra efter maten.

”Mitt projekt...mitt liv...det måste fulländas...”, sa Peter.

Hanks far förklarade för John att Peter varit en framgångsrik vetenskapsman men att ingen riktigt visste vad han hållit på med.

”Vi måste åka dit...vi måste fortsätta...”, fortsatte Peter. Och reste sig från bordet och gick sakta fram till bokhyllan

och hämtade en kartbok.

Han bläddrade till delstaten Texas syntes. Då tog han fram en röd penna och ringade in ett område. Bredvid skrev han:

”041218. Portalen finns i den minsta grottan... Måste fullföljas...första och enda uppdraget blev ingen succé”

Därefter hostade han till och kippade efter andan. Han hade länge haft problem med hjärtat och nu var han på väg att få en hjärtattack igen. Han rasade ner bakom bordet till synes livlös. Hank och John försökte återuppliva honom med första hjälpen men det var lönlöst. Han var redan död och vilade nu fridfullt i evigheten.

1954

När alla testerna var klara hade man gjort flera slutsatser.

Den första slutsatsen var att man inte åldrades av att leva i den värld portalen ledde till. På en månad åldrades man en sekund.

Den andra slutsatsen var att portalen ledde till medeltiden. Vilket år och vart kunde inte sammanställas. Mark var tränad i geografi men kunde inte känna igen sig i det område han var. Han hann inte heller studera dom saker han skulle studera, för han var hela tiden jagad och hade haft tur som hittade tillbaka till portalen.

Han svamlade något om andra raser än människan, så kanske ledde portalen till en annan planet, en annan värld. Men människor fanns det där i alla fall.

Den tredje slutsatsen var att det verkade vara en hård och tuff värld. Bara en av tio elitsoldater lyckades ta sig tillbaka. Ett mycket dåligt och besviket resultat.

Man beslutade sig för att lägga ner projektet, på presidentens inrådan och en vaktstyrka på två man skulle placeras ut-

anför grottan och portalen.

Michael Peter Greene 1904-1999

Sorgen var stor bland familjen men samtidigt föll en lätt-
nad. En lättnad över att lidandet var slut för Peter som varit
sjuk länge och en lättnad över att evig vila skulle infinna sig.

Från försvarsmakten kom ett brev som innehöll ett fond-
papper. Fonden var värd 63 miljoner dollar! Familjen blev
stum av förvåning när de fick fondpappren. Vad var det här
för pengar? Familjen Greene fick inte ta ut några pengar nu
med en gång, eftersom dessa värdepapper inte ingick i det
testamente som Peter hade gjort. Men så småningom skulle
dessa pengar bli deras.

Hank och John satt och funderade över det rödmarkerade
området som Peter hade markerat strax innan han dog. De
tittade på varandra och nickade instämmande i vad som var
självklart. De skulle åka till platsen och se om det gav några
fler ledtrådar.

De ville att Peters sista önskan i livet skulle fullbordas och
de var tvungna att åka dit och leta.

De satte sig i bilen för att ge sig av mot det rödmarkerade
område. De kom längre och längre ut i ödemarkerna och de
började närma sig det rödmarkerade område. Här fanns ingen
väg längre och det var mycket svårt att ta sig fram. De gick ur
bilen för att gå den sista biten. Terrängen var sand och busk-
ar, kullar och berg.

Till slut såg de en liten grotta som var tvungen att vara
den markerade grottan. Det såg helt öde ut och de gick fram
för att undersöka saken närmare.

Det fanns ingen dörr vid ingången. De hade med sig fick-
lampor och började klättra in genom öppningen. Väl inne

verkade marken och väggar jämna, och efter en stunds letande hittade de en stor strömbrytare. Hank vred om den och hela salen lystes upp.

Det var en mäktig inredning med riktiga väggar och rum. All utrustning var dammig och en del saker hade blivit ett med naturen. En del djur hade bosatt sig inne i grottan. De fortsatte gå igenom alla rum. Till slut kom de fram till en stor avancerad dörr med kodlås på.

De tog upp den lapp som Peter skrev innan han rasade ihop. 041218 hade han skrivit först av allt. Det var hans födelsenummer.

Hank gick fram till dörren och kodlåset, som lyste i grönt. Han tryckte in 0 4 1 2 1 8. Plötsligt hördes ett stort klick och något verkade hända. Dörren var stor och tjock och det tog en halv minut för den att öppnas helt.

När dörren öppnades blev de helt stumma av vad de fick se. Ett stort stort rum med massa utrustning och prylar och väggen längst bort såg ut som en stor svart spegel. De båda hade aldrig sett något liknande förut. Hank och John gick fram till det som såg ut att vara arbetsbordet. De letade efter anteckningar och hittade snabbt Peters dagbok. De satte sig ner och läste igenom boken noggrant.

Samtidigt

De två vakterna kom tillbaka till grottan efter de båda varit och hämtat mat i bilen. Det var inte reglementsenligt. Båda stelnade till när de såg att grottan var helt upplyst. De tog upp sina vapen och osäkrade dom. De hade order att skjuta först och fråga sen. Det handlade om "landets säkerhet".

När de kom in till dörren med kodlåset såg de att dörren

var stängd.

John och Hank hörde knackningarna på ståldörren. De hade läst om hur topphemligt projektet var och de visste att när de två vakterna kom in genom dörren låg de illa till. Det tog ett tag innan de två vakterna fick tag på koden till dörren. När dörren gick upp stod John och Hank med händerna över huvudet. De visste att de var tvungna att hålla sig helt lugna. Minsta lilla motstånd skulle leda till en säker död.

”Stå stilla! Vi skjuter skarpt! Ni är på förbjudet område! Uppge namn och ärende!” skrek de två vakterna som tog grundutbildningen på allvar.

”John Sanders!”

”Hank Greene!” svarade de två.

”Vi hade ingen aning om att detta var förbjudet område. Vi såg inga skyltar”, försvarade sig Hank.

”Stå stilla! Vi avvaktar besked från basen”, sa en av vakterna.

John och Hank kände sig inte alls säkra. De stod båda en meter från den svarta väggen som såg ut som en spegel. De hade läst att det var en portal mellan två olika tidsperioder eller världar. De hade också läst att den fungerade.

De två vakterna blev för ett ögonblick distraherade av walkie-talkies. Meddelandet sa:

”Ta med dom till basen!”

Utan att tveka grep Hank tag i Johns arm och kastade sig in i portalen. Vakterna hann inte reagera innan de båda var spårlöst borta.

Resan

John och Hank kände hur klädernas förstördes. Det kändes som en evighet att färdas genom portalen. Ibland gick det

fort och ibland sakta. Men en evighet var det. Fyllda med bildspel och olika färgnyanser seglade de igenom porten som var som en lång, lång väg.

Plötsligt slungades de ut i något som verkade vara en skog. De var helt nakna, och mycket förvirrade.

”Var är vi”, stammade John fram.

”Vi måste kommit till den andra sidan av portalen...”, sa Hank som hade förstått lite mer av anteckningarna.

Plötsligt märkte de båda att det prasslade i buskarna framför dem. Fram dök fem människor i vita rustningar fram. De skrek något oförståeligt och började springa runt och omringa de två förvånade männen.

Efter en stunds avvaktande slog de medvetandet ur både John och Hank. De vaknade upp i en fängelsehåla lite senare med kläder på sig. De var inte illa skadade men de hade mycket ont.

Nästan direkt när de återfått medvetandet kom tre riddare i vita rustningar in och försökte kommunicera med John och Hank. De kände inte igen språket och kunde inte svara. De såg allmänt förvirrade ut och försökte övertyga riddarna att de inte ville ha något bråk.

TVå av riddarna drog sina vita svärd och höjde dom för att döda John och Hank.

Då hördes ett mäktigt kvinnovrål! De tre riddarna drog sig undan och in i fängelsehålan stegade en underbart vacker kvinna in. Hon hade guldhår och intensiva blå ögon. Vit tunn klädsel som släpade efter henne när hon gick.

”Jag började undra när nästa grupp skulle komma efter oss”, sade kvinnan på perfekt engelska.

”Ni har haft tur. Ni träffade de vita riddarna före de svarta. Annars hade ni varit döda nu...precis som alla andra utom jag. De vita riddarna lyckades rädda mig. Av någon anled-

ning ser de mig som en drottning. Jag vet inte varför. Jag tar inga beslut men alla lyder mig. Ni är säkra nu. Var inte oroliga. Men hem kommer ni nog inte på ett tag. Det är en lång väg till portalen och inte helt enkel heller”, fortsatte den vackra kvinnan.

”Ni ser otränade ut för att vara elitsoldater”, fortsatte hon.

”Vi är inga elitsoldater. Mitt namn är Hank Greene och det här John Sanders. Vi flydde in i portalen för att undvika bråk med vakterna. De verkade inte så glada på oss”, förklarade Hank medan de båda var lättade att de fortfarande var i livet.

”Men...jag trodde regeringen skulle skicka efter en trupp för att rädda dom eventuellt överlevande”, sa kvinnan.

”Projektet lades ner efter en viss Mark hade kommit tillbaka från portalen”, sa Hank som hade studerat anteckningarna.

”Då kommer ingen mer att skickas hit...då är det helt upp till oss själva vad som händer. Jag vill självklart tillbaka, men jag har märkt att jag inte åldras här...det är som ett paradiset...så länge de svarta riddarna håller sig härifrån vill säga. De hemska varelser...förstörelse och lidande är vad de eftersträvar.

De vita riddarna som ”räddade” er försöker leva ett normalt liv där med civilisation som grund. En sak vet jag...vi är inte på jorden. Märkliga varelser finns här”, fortsatte kvinnan med guldhåret och den vältränade kroppen som såg ut att vara svarvad i en svarv av mästerliga svarvare.

”Mitt riktiga namn är Joanna. Här kallar alla mig för ”Shibra” som betyder ”den vita drottningen”. Jag har märkt att jag är starkare än de flesta här. Jag tror ni är det också. Att vara från jorden har tydligen vissa fördelar om man klarar sig igenom inledningen förstås...och det har ni gjort nu”, förkla-

rade Joanna.

Sedan sa hon något till de tre vita riddarna som nickade instämmande och gick iväg.

”Jag sa åt dom att förbereda era rum och lägga fram de hedersriddarkläder ni skall ha på er under den högtidliga middag som jag nyss annonserat. Vänta här så kommer riddarna snart tillbaka och hämtar er”, sa Joanna med viss högtidlig ton i rösten.

De kände på sig att hon var en mäktig och viktig person. Och även fast de själva var människor kunde de inte på något sätt jämföra sig med henne i status och makt. De båda var glada för att det gått bra och de såg fram emot den högtidliga måltiden.

De vita riddarna såg ut precis som människor. Inne i det slott de befann sig i hade de inte längre på sig hjälmarna. Och John och Hank var förvånade att alla riddare hade vitt hår. Övriga personer i slottet såg också ut som människor, fast medellängden var ca 20 cm kortare än en vanlig människa. Det var mycket frågor som rörde sig i huvudena på John och Hank.

De fick dela på ett stort vackert rum som var inrett i vitt, med många vackra guldekorationer och tavlor. Det slog de flesta kyrkor de besökt och det var inte något dåligt betyg.

På sängarna låg deras vita heders-riddarrustningar. De båda tittade på varandra och utan att säga det så betydde deras miner ”Hur fan ska vi få på oss det här?”

Men när de började klä på sig upptäckte de att rustningen inte vägde mycket alls, och var även mjuk i rörelserna, fastän ytan verkade stenhård. Vad som skilde dessa två rustningar från de andra rustningar var att dom var snyggare, med guldekorationer.

På sängen låg även två långa svärd helt i vitt. Fodral fanns

i det bälte de satte på sig och till sin förvåning så var svärdet trots sin längd fjäderlätt. Det var som om det var helt i plast och inte stenhård vass metall. Vilken metall det var kunde de inte identifiera.

Ståtliga och prydliga gick de båda ner till den enorma sal där middagen skulle serveras. Alla riddare bockade med respekt mot de båda hedersgästerna när de vandrade till salen och John och Hank bockade tillbaka.

”Shiro! Shiro!” upprepade riddarna när de gick förbi.

Slottet var inrett helt fantastiskt nästan uteslutet i guld silver och vit inredning. Och tavlor och underbart fina mattor. Allt hade rund form och inga vassa kanter.

När John och Hank kom till bordet fanns alla andra gäster redan på plats. De reste sig alla bugade sig mot de två främlingarna. Sedan satte de sig alla tillsammans ner vid bordet. Innan maten var det dags för samtal.

John lade märke till en ung kvinna som satt bredvid Joanna. Hon hade mycket blek hy och underbart vackra ögon som såg ut att vara silverfärgade. Han blev som förlorad i blicken och skönheten var total. Hon svarade blicken och han hade svårt att koncentrera sig på något annat än denna kvinna.

”Jag ser att John redan har upptäckt Larissa, vår magiker. Ja det stämmer...det finns magiker här. Larissa är en människa men inte av den sort vi känner till. Hon är mycket intelligent och som John har märkt även otroligt vacker”, sa Joanna.

Larissa var lika fascinerad av John som han var av henne. Med sitt ljusblonda hår och blåa ögon och sin längd var han helt unik inne på slottet. De som kunde mäta sig i längd med honom var en del riddare och de hade alla vitt hår.

Hank hade brunt hår och bruna ögon och han såg ut som en tonåring i detta sällskap. Och i dom vita rustningarna

blev de självklart tio gånger snyggare än alla andra.

”Tänk på att Larissa är kapabel att leka med era sinnen om ni inte aktar er. Nu tror jag inte hon skulle göra det men bara så att ni vet”, fortsatte Joanna.

Sedan fortsatte hon med sin presentation:

”Det här är den gamle mannen i sällskapet. Han har del i varje beslut och vet bäst. Fråga honom om vad som helst. Jag har lärt de flesta här inne engelska. Alla vid detta bord pratar engelska. Den gamle mannens namn är Rinaldo”

Runt bordet satt Joanna, John och Hank, Larissa, Rinaldo och två män till som såg ut att vara riddare.

”De övriga två är Larus och Ultras. De är befälhavare över den vita riddararme som existerar. Det här landet, eller den här jorden är inte så stor. Den delas på tre delar. Det vita slottet, det svarta slottet och det mitemellan”, fortsatte Joanna.

Larus och Ultras hade en mörk hudfärg och var lika långa som Hank och John. Deras rustningar var större och mer dekorerade än de andras. Det syntes att de var mäktiga.

”Det pågår ett ständigt krig här. De svarta riddarnas befälhavare Kaldor är trogen de svarta riddarnas lands konung, Soburn. Soburn är den grymmaste man som någonsin existerat i denna värld”, förklarade Larus.

”Nu till historien om portalen”, sa Rinaldo den gamle mannen.

”Portalen skapades av en mäktig magiker vid namn Portal. Ett sammanträffande med ert språk som gör det hela till en ganska ironisk historia. Portal insåg att denna världen skulle gå förlorad om inte något gjordes. Men tiden var knapp och Portal hann inte göra portalen stor nog att färdas igenom.

Så han förvandlade sig till en varelse lika stor som en fluga för att flyga igenom portalen och hämta hjälp. Vart portalen ledde visste inte Portal och när han kom till det ni kallar

Jorden, fick han ett mäktigt sken runt sig, och militären trodde att han var ett ufo. De jagade honom in i grottan och där innan han dog av utmattning skapade han portalen.

Han lyckades ta sig tillbaka hit och berätta vad som hade hänt men kort därefter dog han. Sedan märkte vi hur portalen började växa mer och mer. Ibland är svarta riddare där och ibland är vita riddare där. Ingen kan resa härifrån med portalen... Jag vet inte ens om ni tre kan resa hem igen”, sa Rinaldo som tydligen hade studerat Jorden noggrant.

”Men en tog sig tillbaks. En av de tio, som kom hit”, svarade Hank.

”Ja...då vet vi att den fungerar för vissa i alla fall. Men det är fortfarande osäkert om ni kan ta er tillbaks”, sa Rinaldo.

Sedan förklarade och diskuterade Hank och Rinaldo de fakta som de visste för att fortsätta sina studier om portalen. Och John han spenderade tiden åt att le och stirra på den vackra Larissa.

Middagen var helt underbar.

Nutid

”De försvann. In i den svarta väggen. Vad i helvete är det här egentligen?” undrade de två vakterna i walkie-talkien.

De tittade på varandra med förundran i blicken. Vad var denna vägg egentligen?

”Bara stanna där ni är. Följ INTE efter de två männen”, svarade rösten från den ultramoderna kommunikationsprylen.

Några timmar senare sattes en bas upp inne i grottan igen. 45 år tidigare hade tio människor skickats in i portalen. Nu var det dags igen men denna gång var det helt ofrivilligt och oplanerat.

De kunde bara avvakta och vänta tills de kom tillbaka,

om de någonsin gjorde det. Fyra militärer jobbade två och två i skift för att vänta in de eventuellt återkommande John och Hank.

Det vita slottet

”Var är vi?” frågade Hank efter middagen.

”Världen heter Isosia och ligger långt från jorden”, svarade den gamle mannen som kallades Rinaldo.

Han fortsatte:

”Det är inte en stor värld som jag förklarade förut. Här bor 50 000 människoliknande personer. De är fördelade över hela världen. På de svarta riddarnas sida är det mest slaveri som pågår och inte många lever fria. På de vita riddarnas sida lever alla fria och får chansen att leva ett eget fritt liv.

De svarta riddarna är fler och därför kan de kontrollera slavarna och vi kan inte göra mycket för att befria dem. Jag har studerat jorden sedan Joanna kom hit och lärde mig. Här utvecklas vi inte så fort. Nya vapen eller teknologi tillverkas inte. Mode och pengar existerar inte. Här kämpar vi enbart för livet och för att leva.

På jorden har ni olika religioner. Man kan säga att alla här har samma religion. Livet har självklart en stor betydelse men ingen är rädd för att dö. Vare sig man är svart riddare eller vit riddare tror man på ett liv efter döden. Ett liv i frid, utan strider.

Många har försökt mäkla fred men Soburn, kungen över det svarta riket, som förmodligen är den äldsta personen i denna värld, tillåter det inte. Och ingen kan säga emot Soburn. Det är helt omöjligt. Är man honom trogen kan han förbanna själen och det vill ingen riskera. Vi vita riddare däremot kan säga emot utan att han förbannar själen...men det

finns många andra saker han kan göra istället...

Skillnaden är enkel. Vi vill ha ett kreativt och fritt samhälle och Soburn vill ha ett kontrollerat och destruktivt samhälle, utan några undantag. På jorden har jag förstått att bägge dessa delar också förekommer men där pågår inte en ständig kamp.

Istället är det egenintresset som är avgörande för vad som kämpas för. Här finns inget egenintresse, förutom Soburns makt då”, förklarade Rinaldo vidare med bekymmersam ton.

Han verkade vara cirka 200 år. Han rörde sig smidigt och såg inte ut att vara minsta lilla sjuk. Han hade långt vitt hår och skägg och log nästan alltid och visade sina vita friska tänder.

Allt var annorlunda här på Isosia. Problemen var få men istället stora. Några sjukdomar verkade inte existera. Ingen handel heller. Ingen verkade bitter, avundsjuk, arg eller ledsen. Allt var fridfullt och vackert. Men det skulle ändras inom kort. De var tvungna att kämpa mot det onda. Och man måste sätta hårt mot hårt. Man måste offra för att vinna. Så allt var inte helt fridfullt.

Vad John och Hank inte visste var att de skulle bli nyckelpersoner i denna kamp.

”Riddarna sa ”Shiro” till oss förut. Vad betyder det?” frågade John Sanders hastigt, som mer hade koncentrerat sig på Larissa än Rinaldo.

”Shiro betyder ”de vita krigarna”, förklarade Joanna.

”Men...vi är inga krigare...”, stammade en nervös John fram.

”Ni kommer bli”, sa Joanna och log.

Nu var inte John och Hank så muntra längre. De visste ingenting om krigsföring eller strid.

”Var inte oroliga. Larissa har redan läst ert öde. Ni kom-

mer att överleva. Men det kommer krävas en del. Om ni inte klarar av det kommer ni tyvärr att dö. Men i ert öde står det att ni kommer överleva, så följ den vägen bara”, sa Joanna.

John och Hank tittade undrande på varandra.

Efter middagen fick de vila ut efter den minst sagt krävande dagen. Mjuka sköna sängar gjorde att de sov länge och gott. De skulle behöva all vila de kunde få, för framtiden skulle inte vara lika trevlig som middagen.

De väcktes mitt i natten av Larus och Ultras, de två befälhavarna över de vita riddarna.

”Det har blivit dags för er träning nu. Ni måste förberedas för nästa sammandrabbning”, sa Larus.

”Sammandrabbning?” tänkte John och Hank.

”Vilken sammandrabbning?” frågade John medan han klädde på sig långsamt.

Han gillade inte fysiskt arbete och det här lät otroligt jobbigt. Han var sur på morgonen och ännu mer sur mitt i natten när han skulle bli bortförd för förberedning till sammandrabbning. Han tänkte på Larissa och hennes underbara utstrålning igen. Då blev han på bättre humör.

De gick trötta igenom en rad olika rum och salar, tills de kom ut på ett litet träningsfält där många andra riddare tränade. De hade alla vita svärd och vita rustningar. Och nu hade inte längre John och Hank på sig de prydliga middagsrustningarna. De här såg ut precis som alla andras.

”De svärd vi tränar med här kan inte göra någon skada på våra egna rustningar. Det är endast de svarta svärden som kan skära igenom våra vita rustningar. Det är klart att det känns att bli träffad även av ett vitt svärd men det går över snabbt”, förklarade Ultras.

Sedan skrek han någonting på det språk som John och Hank ännu inte kunde. Alla riddare ställde upp sig i prydliga

led och stämningen såg ut att vara avspänd.

”Joanna sa kanske något om att ni har vissa ökade förmågor i denna värld?” frågade Larus och höjde på ögonbrynen.

John och Hank kom ihåg något liknande men hade inte förstått vad hon menade riktigt.

”Rinaldo har gjort vissa undersökningar och enligt dom undersökningarna är ert folk två gånger så starka som vårt folk. Om det har med den här världen att göra vet han inte än”, fortsatte Larus.

”Även om jag har svårt att tro det...så är ni två faktiskt starkare och snabbare än mig och Ultras”, sa Larus med ett visst leende.

”Men ni har mycket att lära. Ni måste lära er mod och etikett. Något som är viktigt här”

John och Hank var fortfarande lite konfunderade. Varför skulle de med ut och kriga? De var inga riddare.

”Vi börjar med lite brottning och enmansstrid. Kan ni båda ta plats i ringen där?” frågade Larus till Hank och John.

De gick in i ringen och spända åskådare som var alla de andra riddare ställde sig runt ringen med förväntan. De båda förstod att de skulle slåss, så de började brottas lite försiktigt med varandra. De var ju bra kompisar och kunde inte gärna puckla på varandra.

De brottades lite och det såg ut som sumobrottning för lättviktiga. Alla runt ringen skrattade åt det som skulle vara enmansstrid och detta retade upp de båda en aning och de slutade med vad de höll på med.

”Okej, det räcker så.” sa Larus. ”Det här är vår bästa man i enmansstrid utan vapen. Hans namn är Paldran”, fortsatte han och lade armen om en riddare som inte var längre än 1.50 m. De flesta var i den storleken.

”John, har du lust att möta honom istället för din bästa

kompis?” frågade Larus.

”Jag vet inte riktigt...jag har aldrig varit i slagsmål förut, jag gillar inte att slå på personer”, sa John och såg lite tveksam ut.

”Oroa dig inte. Vi känner inte smärta på samma sätt ni gör. Och han kommer inte att skada dig heller, så bara låt ditt sinne bli fritt och koncentrera dig på din motståndare så ska det nog gå bra”, svarade Larus.

”Jaha...okej då” svarade John och ställde sig i ringen.

Paldran studsade runt i ringen med armarna utåt som en björn eller något. De hela såg ganska lustigt ut. Den enda ställningen John kom att tänka på var den klassiska boxningsställningen med armarna som gard framför ansiktet.

Innan John hann blinka kopplade Paldran ett bengrepp på honom och fällde honom. De hade tagit av sig de hårda delarna på rustningarna så att de inte skulle skada sig. Han ramlade hårt ner i ringen och det kändes lite i knät att han hade landat fel. Paldran backade och lät John ställa sig upp igen. Nu var han lite mer förbannad och han blev genast mer aggressiv.

John fick tag i en arm på Paldran och han märkte hur lätt Paldran var. Han började snurra runt och Paldran flög som en vante. Till slut släppte han tagen och Paldran flög fem meter ut ur ringen. John var förvånad att han var så stark. Han var ju inte direkt stor. Lång kanske men inte jättekraftig.

Riddarna backade genast ett par meter med respekt John. Han hade nyss kastat deras bäste man ut ur ringen. Och det såg inte ens svårt ut, men det var det inte heller.

”Snyggt jobbat!” sa Hank skrattande som såg ironiskt på det hela.

”Bli inte övermodig nu. Tänk på att de flesta hugg från ett svart svärd kan vara dödliga. Ett hugg kan till och med

delar er i två delar”, sa Larus. John och Hanks leenden försvann genast.

John och Hank fortsatte att träna med de andra riddarna. De hade stor fördel av att vara långa och starka. Men de svarta riddarna skulle bli ett tuffare motstånd.

Svarta slottet

”Jag har hört talas om två män...”, sa Soburn där han satt i sin stora svarta stol.

”Ja, Herre. De svaga riddarna hann före oss till den mystiska svarta väggen”, sa Kaldor och böjde ner huvudet med respekt för den mäktige Soburn.

”Skulle inte du sätta ut en permanent vaktstyrka vid denna vägg sedan de tio starka dök upp...”, sa Soburn med mörk ond röst.

Han var klart irriterad och Kaldor blev nervös för han visste att det var han som bar ansvaret.

”Ja, Herre... De blev vilseledda av de svaga...”, sa Kaldor med nervös röst och böjde ner huvudet ännu mer.

Soburn ställde sig upp. Han var över två meter och kraftigt byggd. Han hade en svart rustning fylld med svarta taggar och en hjälm med två horn. Hans ögon lyste röda igenom hjälmen.

”Du är min bästa krigare. Annars skulle jag inte tveka på att döda dig för ditt misstag. Istället ska andra få lida...”, sa Soburn till Kaldur.

Soburn drog upp sitt långa svarta svärd och började gå med långa långsamma steg mot den trupp som var ansvarig för att vakta portalen. Till och med de modiga svarta riddarna darrade av skräck när den mäktige Soburn kom gående emot dem. Slottet var stort och svart, dekorerat med guldföremål

och röda målningar.

Han kom ut på gården där truppen på fem man stod. De darrade av skräck och två föll ihop stendöda bara genom att titta på Soburn. När han kom fram sa han bara ett ord:

”Misslyckade.”

Sedan höjde han sitt svärd och svingade det mot de tre riddarna. Svärdet klöv de två förta mitt itu. Den tredje försökte parera med sitt eget svärd men det bröts av. Även den tredje riddaren klövs av det mäktiga hugget. De få arbetare som var i närheten slutade jobba och för ett ögonblick blev allt tyst.

”Inga mer misslyckanden”, sa Soburn för sig själv.

Men de flesta kunde ändå höra vad han sa. Han gick in och satte sig på tronen igen.

”Kaldor!”

”Ja, Herre!”

”Förbered ett anfall mot det vita slottet.”

”Ja, Herre”, nickade Kaldor och gick ut till sina trupper.

Det vita slottet

John låg och vilande i den mjuka sängen medan Hank tränade hårt. Hank var alltid den mer seriösa av dom två och jobbade alltid hårdast. Men John litade på sig själv och gjorde det som var bekvämt. Han luktade på de underbara vita rosorna som fanns på rummet och låg och myste långt borta från alla problem.

In genom porten till Johns rum kom Larissa sakta in. Den underbara varelsen som var långt vackrare någon människa han sett förut. Stora silverögon och långt vitt hår som skimrade. Alltid med ett leende på läpparna och helt bekymmersfri.

”Här ligger du och vilar medan andra sliter hårt...”, sa hon lite ironiskt och gjorde en gest med handen.

”Ja, någon måste ju vila upp sig för att vara pigg när det verkliga kriget sätter igång”, svarade han med ett leende.

Han trodde han hade sagt ett skämt men hon visste hur nära sanningen han var med denna mening så hon skrattade inte.

Istället gick hon fram till sängkanten och satte sig.

”Det blir snart krig...och du och Hank är nyckelpersoner. Det är inget vi valt men det står i ert öde. Hur det kommer att sluta vet inte ens jag”, sa hon och böjde ner blicken.

Hon tyckte synd om honom för att han hade dragits in i det här emot sin vilja. Men om han inte skulle hjälpa till skulle han definitivt inte leva länge.

”Hur hamnade vi här...och hur kommer vi tillbaka?” sa han första gången på allvar sedan han funnits naken vid portalen.

Han såg oroad ut och hon gillade inte att se oro. Ingen annan var orolig. De visste att ingenting de gjorde kunde ändra ödet och de var nöjda med det. Ingenting komplicerat alls. Men för honom som mer var den skämtsamma än allvarliga typen var läget annorlunda. Hank gjorde allt för att bli en bra riddare, medan John mest latade sig. Han tyckte inte det var kul att slåss, fastän han besegrade all sina motståndare.

Igen blev han som förtrollad av hennes skönhet. För ett ögonblick glömde han bort vad hon nyss hade sagt och log mot henne med sitt leende som kunde charma livet ur vem som helst. Hemma i New York hade han en flickvän men det var inte ett så allvarligt förhållande.

Larissa besvarade blicken och log tillbaks. Normalt sett skulle han ha försökt att kyssa henne men hennes skönhet

var för stor för en sådan simpel sak som en kyss. De satt båda och tittade på varandra istället. Hon kunde läsa hans hjärta och detta förde dem närmare varandra.

Hank försökte imponera på Joanna genom att bolla runt med en riddare. Hon svarade med att bolla runt med två riddare. Det syntes tydligt att han hade fattat tycke för henne. Han var inte en lika stor romantiker eller charmör som John och istället använde han sig av imponeringsmetoden.

Han hade tränat stenhårt och hade snabbt blivit van sitt svärd. Han svingade det mycket lättare och snabbare än alla andra på sin styrka. Han var målmedveten och tog allt på allvar. Istället för att bekymra sig som John egentligen gjorde så försökte han lösa bekymren genom att vara så förberedd som möjligt.

Joanna gav honom nyheten om att det snart skulle bli krig. Först blev han arg att han själv och John skulle vara nyckelpersoner i kriget. Och Joanna höll med om att det inte var rättvist. Men livet var annorlunda i denna världen. Han såg sin chans att imponera på Joanna och var stolt över att få kriga för henne och det vita slottet.

Slaget om Isosia

Inne i slottet förberedde man sig för krig. Riddarna tog på sig rustningarna. Smederna smidde nya vita svärd. Några andra vapen existerade inte. Inga pilbågar eller någonting. Bara massa svärd i olika former och storlekar.

Det var nu allt skulle avgöras. Det goda mot det onda. Inget av dem kunde besegras för gott men detta skulle bli ett avgörande slag för en lång tid framöver. Man slogs för frihet.

John och Hank fick hjälp av två skräddare att ta på sig sina rustningar. Den här gången var det krigarrustningarna

de tog på sig. De var lite tyngre och lite hårdare. De blev underrättade om att rustningen tålde vissa hugg från det svarta svärdet men långt från alla.

De tittade på varandra igen och frågade tyst varandra vad i helvete dom gjorde här. Till sist sattes hjälmen på. En vit rund hjälm med en liten öppning för munnen och ögonen. Sina svärd hade de fått specialtillverkade. Långa vita svärd med guldhandtag.

Joanna, Larissa, Rinaldo, Larus och Ultras kom in i rummet för en snabb genomgång.

”Det har blivit dags...de svarta riddarna med Kaldor i spetsen har redan börjat bränna byar under vår kontroll. De som gör motstånd mördas och de som inte gör motstånd blir slavar. Vi måste sätta in ett motangrepp och det snabbt”, sa Joanna med skarp röst.

Alla såg genast samlade och allvarliga ut. Det var nog bara John som kände sig lite vilsen och blicken vandrade nervöst runt. Tom Hank var redo för detta stora slag.

”John och Hank, ni följer med mig. Vi går i fronten tillsammans med Larus och Ultras. Rinaldo och Larissa stannar här och förser oss med den hjälp de kan”, fortsatte hon.

”Det går som det går...vi kämpar för det goda och det finns ingen anledning att deppa!” fortsatte Joanna utan att övertyga John som brydde sig om sitt liv och dess innehåll.

Han ville hem, samtidigt som han hade blivit förälskad i Larissa. Alla såg ut att vara på väg någonstans men han visste inte vart han var på väg. Han följde med som han hade blivit tillsagt.

Ut genom den stora vita slottsporten marscherade de ut ur slottet. Längst fram gick Joanna med en stor vit flagga med en symbol i guld. Hon hade på sig en gulddekorerad rustning och hade inte heller någon hjälm. Den hade hon

hakat fast i bältet. Bakom henne gick de två mäktiga Larus och Ultras. De hade redan svärden uppe och de gav hela tiden order till sina trupper bakom. Bakom dem gick Hank och John. De hade inte dragit sina svärd än men hade på sig den obekväma hjälmen. De syntes bra eftersom de var 30 cm längre än de flesta.

John vandrade på men var mycket orolig. Han gillade inte att slåss och han började vantrivas i denna värld, även om den innehöll den vackraste kvinna han någonsin sett.

”Oroa dig inte John...jag finns med dig hela tiden”, hörde han en röst som sa.

Han hörde att det var Larissa som pratade med honom. Men hon var ju inte med här. Snart förstod han att hon pratade genom telepati. Hon var kvar på slottet och skulle med sin magi göra vad hon kunde för att hjälpa dom alla. Rinaldo planerade strategier och framtiden. Han var tvungen att vara redo för allt.

De gick genom skog med guld och silverblad. Alla djur höll sig undan den väldiga massan. Ibland flög det förbi någon fågel som var nyfiken på vad som skulle hända. Det var inte särskilt långt dit dom skulle.

På vägen dit träffade de flyende bybor som sökte skydd hos de vita riddarna. Färgen på löven blev mörkare och mörkare ju längre de gick. Svärden och rustningarna klingade mäktigt i den tysta skogen.

Så började de höra något långt borta. De såg stora eldlågor och hörde skrik långt borta. De kände hur det onda närmade sig. Och snart skulle de båda krafterna drabbas samman i en mäktig duell.

Larus och Ultras gav order bak till sina trupper. Joanna gav flaggan till någon annan och drog sitt svärd.

John och Hank gjorde likadant och drog upp de långa

vita svärden med guldhandtag.

”Vi ses snart hoppas jag”, sa John skämtsamt till Hank innan de båda skulle splittras av striden.

De hörde ett stort vrål långt borta och de hade nu kommit ut ur skogen och in i den by som höll på att plundras.

Långt borta såg de en mängd svarta riddare som höll på med att döda bybor. Slakten hade börjat.

Ögonblicket senare var det full strid. De vita riddarna attackerade med våldsamt fart och ljudet när ett svärd träffar en rustning hördes överallt.

Hank skrek vilt och högg itu massor med motståndare. Hans svärd var så kraftigt så att de svarta riddarna klövs mitt itu. Det var inte tid på att tänka hur hemskt det var men John var inte direkt stridslysten.

Striden fortsatte och Larus och Ultras fortsatte att ge order i den utbrända byn. Överallt låg svarta och vita rustningar, som innehöll en död kropp. Från andra sidan byn såg strömmen av svarta krigare ut att aldrig ta slut.

Byborna sprang runt i skräck även fast hjälp nu hade kommit. Men på något sätt så såg striden ut att vara i harmoni. Det verkade mer ett spel än någon hemsk drabbning där bara död förekom.

John gick runt och parerade slag han fick mot sig, utan att utdela några hugg själv.

”Fortsätt igenom alla”, sa Larissa till honom.

Han tittade runt omkring sig och fortsatte sedan igenom den hop som krigade med varandra.

Plötsligt såg han en stor svart riddare som var lika lång som han själv. Han stod helt stilla obekymrad av vad som hände runt om honom. Han var helt fokuserad på John. John insåg att nu skulle det bli fight, så han höjde sitt svärd.

”Han du ser är Kaldor. Jag vet inte om du kommer vinna

eller förlora men du måste möta honom nu”, sa Larissa genom en röst i huvudet igen.

Kaldor höjde sakta sitt svärd. John kände skräcken krypa närmare och nu var han rädd. Med ett stormande anfall sprang Kaldor fram och svingade sitt svärd uppifrån och ner mot Johns huvud.

John satte upp svärden ovanför sitt huvud och parerade. Samtidigt skickade han iväg en spark som träffade Kaldor i magen. Kaldor ramlade omkull av kraften i sparken och nu fick han känna på den styrka som ändå John hade. Kaldor blev genast lite försiktigare. De svingade mot varandra men var båda så skickliga att de kunde parera varandras utfall.

Sedan gjorde Kaldor ett misstag. Han gjorde en stöt mot John som bara gled undan och parerade med sådan kraft att Kaldor svärd borrade ner sig i marken.

”Hugg av honom huvudet nu!” sa Larissa.

John tvekade först men höjde sedan sitt svärd och svingade med full kraft mot Kaldors nacke. För ett ögonblick blev allt tyst och Kaldors huvud föll till marken med kroppen efter sig.

Slaget höll på att vinnas. När de svarta riddarna upptäckte att Kaldor var död förlorade de modet och drog sig sakta tillbaka. Några stannade kvar och krigade tills de stupade men de flesta förvann in i skogen på andra sidan byn, tillbakadragandes till det svarta slottet.

Soburn skulle inte gilla detta nederlag. Det visste Joanna och för att stoppa framtida attacker visste hon att de nu var tvungna att fortsätta framåt för att möta och utmana Soburn i hans eget slott.

De vandrade genom byn som nu blivit befriad av de vita riddarna. Skogen blev mörkare och mörkare desto längre de gick.

Joanna hade tagit med sig endast Larus, Ultras, John och Hank. De var de enda som hade någon chans mot den mäktiga Soburn.

Försiktigt smög de mellan de stora träden som nu ändrat färg från bruna och gröna till svarta och mörka. De hade sina svärd dragna ifall de skulle stöta på några svarta riddare på vägen.

John tänkte på Larissa. Hur hon hade hjälpt honom besegra Kaldor genom att visa blottan i rätt tid. Hennes vackra ansikte var som etsat i hans sinne. Hur skulle han orka med att säga farväl när den stunden kom.

Plötsligt mitt uppe i Johns tänkande hörde han ett högt skri och såg en stor grön ful fågel komma flygandes mot dom. Den såg aggressiv ut och John höjde svärdet för att hugga. Innan någon hann anfalla den märkliga tingesten skrek Joanna

”Neej! Hugg inte! Det är bara en liten gröndrake som är ute och flyger. Drakar orkar inte bry sig om oss, de vill bara visa att de är mäktigast”, förklarade hon diplomatisk.

Grön och ful var den i alla fall. Och Hank tyckte att den mer såg ut som en flygande ödla än en drake. Det var inte direkt så han föreställt sig en drake, efter att ha läst sago-böcker när han var mindre. Den här draken kunde varken prata eller spruta eld. Den såg bara allmänt otrevlig ut men flög snart vidare utan att besvara gruppen som hade viktigare saker för sig.

De närmade sig den avslutande stigen som ledde till det svarta slottet där Soburn befann sig. Det var ganska tyst runt omkring förutom några skrikande riddare som återvänt hem. De flesta hade flytt åt alla möjliga håll och inte många hade hittat hem än.

De få som Joanna och hennes utvalda träffade på dödades på några sekunder av Larus eller Ultras. De var verkligen

stora mäktiga krigare som inte skydde några hemskheter. De var lojal till godheten och friheten och kunde dö för den utan att tveka.

De samlade sina krafter innan de påbörjade sin vandring på den avslutande stigen. Joanna såg orolig ut för första gången på länge. Även fast hon var elitsoldat och var tränad för sånt här.

John och Hank var konstigt nog inte så nervösa. De förstod inte så mycket och de hängde mest på. Detta var överkligt för dom och så även nervositeten.

De småpratade med varandra en sista gång innan de började vandra mot slottet. Det kändes tungt att andas för dom och dom såg andra olyckliga personer arbeta längst stigen med att samla mat och annat.

Folket brydde sig inte ens om de fem vita riddarna som gick förbi dom. Lite visste dom om att dessa fem vita riddare var där för att befria dem.

Slutligen kom de fram till den mäktiga svarta porten som var dekorerad med röda krumelurer som såg ut som två horn. Utan att ens göra något gnisslade porten sakta upp. Och från ingenstans hördes en mörk och grym röst:

”Välkomna in...jag har väntat på er...det är dags för er att dö!”

Det hela lät mycket obehagligt och nu darrade till och med Larus och Ultras av skräck. De kom in i det mäktiga slottet och möttes av en lång korridor med dörrar som ledde till olika gårdar och verkstäder. Allt i detta slott var ämnat åt strid.

I andra änden av den långa korridoren stod en mäktig vareelse. Han var över två meter lång och hans ögon lyste röda från hjälmen med taggar och horn. Han höjde sitt svärd och svingade iväg det mot de fem som stod lamslagna fast i

marken. Svärdet färdades roterande genom luften med ett mäktigt sus.

”Splatt” lät det när svärdet trängde in genom Larus bröst-korg och ut genom andra sidan. Han kippade efter andan och fick panik när han märkte att det inte gick. Han föll på knä och ögonen stirrade rakt ut i intet. Ögonblicket senare låg han livlös på marken.

De fyra som återstod tittade livrädda bort emot Soburn som bara stod och skrattade. Han lyfte upp ett sytt svärd och svingade det genom luften igen. Det roterade med ett sus genom luften och susade rakt emot John.

Han stod helt still utan att kunna röra sig. Svärdet närmade sig med enorm hastighet och han var övertygad om att han sett sin sista dag.

Men precis innan svärdet skulle borra sig in genom bröstet höjde Joanna sitt svärd och högg mot det flygande svärdet. Det ändrade riktning och borrade sig in i väggen istället.

”Du har sett din sista dag Soburn. Vi är här för att krossa dig...”, sa Joanna utan att tveka.

”Du VET att det kommer en ny efter mig...och en ny efter honom. Det finns inget hopp för godheten”, svarade Soburn med sin mörka röst.

”Fel... Det finns inget hopp för dig!” sa hon och rusade mot den långa varelsen med horn och röda ögon.

Ultras följde efter med ett vrål, medan John och Hank stod still och undrade vad som hände. Efter en stund beslöt de sig för att också rusa mot den onda tingesten.

”Fan också...nu lär det smälla rejält...håll i hjälmen”, sa John skämtsamt mitt uppe i stundens allvar.

Lite längre fram såg de hur Joanna och Soburn närmade varandra vrålade med ilska i blicken. Soburns ögon lyste röda i den mörka korridoren som endast hade ett par facklor

— | | —

— | | —

som ljuskällor. De kände den fräna doften som inte luktade gott. Det här stället hade inga städerskor direkt.

Våldsamt klingade de två svärden samman när de slutligen möttes. En vild serie av hugg och pareringar utbröt och ingen verkade få övertaget. Joanna högg med enorm kraft mot Soburn som parerade med lätthet. Men lika lätt parerade också Joanna Soburns attacker.

John och Hank hörde ett vrål bakom dom. In genom porten hade återvändande svarta riddare kommit. De var cirka tio stycken som började rusa mot John och Hank. Nu var de tvungna att vara riktigt skärpta.

De ställde sig rygg mot rygg för att inte lämna några blottor. Varje hugg var tvunget att lyckas för att överleva. De två första riddarna kom fram och svingade sina svärd mot John och Hank. De parerade med lätthet och gjorde sedan ett mot-hugg som borrade sig in i hjärtat på de båda riddarna. De föll döda till marken när nästa grupp på tre riddare anföll.

De lyckades parera slagen men hittade ingen tid för mot-attacker. De pressades bakåt av alla svarta riddare som nu hade hunnit ikapp dom. De arbetade febrilt med svärden för att motstå allas svärd. Det skulle inte hålla mycket längre. Det kände de båda på sig. Samtidigt hörde de Ultras vråla sitt sista skrik. Ett skrik i desperation och smärta. De förstod att de var illa ute.

Plötsligt lystes korridoren upp av en eldboll som närmade sig med snabb hastighet. John och Hank kastade sig åt sidan och eldbollen träffade två svarta riddare istället. In genom den svarta porten stegade Larissa och Rinaldo. Rinaldo hade enbart en käpp med sig när han rusade mot de svarta riddare som återstod. Larissa stod och gjorde tecken och verkade be till högre makter.

Rinaldo svingade sin käpp med full kraft mot den första

riddarens hjälm. Den krossades ögonblickligen och det var ingen match för John och Hank att ta livet av de återstående, som inte hade någon stridsmoral kvar.

De kunde inte göra annat än att se på den återstående fighten mellan Joanna och Soburn som fortfarande pågick. Svärdet klingade samman med våldsam kraft och gruppen som hade besegrat de svarta riddarna var nu endast åskådare. Joanna, elitsoldaten som blivit hitskickad av USA:s regering höll just nu på med att bekämpa ondskan själv.

Helt plötsligt backade hon några extra steg och höjde armarna i luften som en fånge gör. Soburn stod stilla ett tag och undrade vad som hände. Men till slut inledde han ett anfall och högg mot bröstet. Joanna gjorde inget motstånd när svärdet sjönk in i bröstet.

”Neeeeej!!!” skrek Hank och började rusa mot Joanna med svärdet uppe.

Soburn svärd satt fast i Joanna när hon med sin sista kraftanstängning höjde svärdet en sista gång och högg uppifrån och ner mot Soburns huvud.

Han försökte desperat dra ut svärdet ur bröstet för att parera men innan han reagerade borrade sig Joannas svärd in mellan hornen ner genom huvudet. Det klövs mitt itu och Soburn föll till marken. De röda ögonen slocknade sakta och till slut var de helt släckta.

Hank kom fram till Joanna som nu hade varit tvungen att sätta sig på knä. Hon hade inga krafter kvar och snart var hennes livskraft slut.

Hank böjde sig ner över Joanna och höll om henne medan hans tårar rann ner för kinderna. Han hade blivit förälskad under den här tiden men aldrig visat det.

”Jag älskar dig...”, sa Hank.

Hon log en sista gång mot honom och han kunde känna

att hon hade uppfattat vad han sa. Sedan utbröt leendet i en smärtsam grimas innan hennes huvud föll livlöst bakåt.

Tillsammans bar de hem Joanna, Ultras och Larus. På vägen hem märkte de att allt var fridfullt. De träffade inte på några svarta riddare på vägen hem.

Det vita slottet

Alla hade samlats till den stora dagen. Folket stod uppställda i fin ordning och väntade tyst på ceremonin som dels var till för att ta farväl av Joanna, Ultras och Larus som stupat i strid, eller offrat sig för friheten. Ceremonin var också till för att ta farväl av de två männen som dykt upp från ingestans och hjälpt till att besegra den svarta armen.

Sång hördes när Rinaldo stegade in på gården där alla hade samlats. Han ställde sig i mitten av folkmassan som bildade en ring runtom honom. Han var klädd i en vit enkel klädsel och hade inga skor på sig. Han började prata på ett okänt språk till folket. Larissa stod bredvid och översatte åt John och Hank.

”Mina vänner...”, började han ”...vi har alltid bekämpat ondskan. Vi har alltid vunnit och vi har alltid fått betala priset. Vi vet att detta är ödets gång och vi får inte tveka att göra samma sak igen om så krävs!” skrek han ut och höjde sina armar mot skyn.

Han fortsatte:

”För en tid sedan dök vår drottning, Shibra, upp. Vi lyckades rädda henne från den svarta armén som vaktade den svarta portalen. Hon kom till denna värld och offrade sig i godhetens namn, utan att begära någonting för det. Men hon fick någonting för det, hon fick vår frihet. Och nu måste vi kämpa för att behålla denna frihet”, sa han allvarligt.

”Jag vill presentera två män ni säkert redan känner till. Får jag presentera ”Shiro”...”, sa Rinaldo och svepte ut armen mot John och Hank som med blandade känslor stegade fram.

De vita krigarna, som ”Shiro” betydde, började gå in i ringen tillsammans med Larissa. Folket höll sig lugna och det var inte direkt som på film att alla jublade och skrek. John tyckte att det var lite pinsamt.

”Dessa två hjälpte oss att besegra den svarta armen. De kommer från en annan värld som vår egen magiker ”Portal” lyckades få kontakt med, och nu måste dom tillbaka”, sa Rinaldo.

”Innan dom går tar vi farväl till Joanna, Ultras och Larus och befriar deras själar”, fortsatte han.

Folkmassan skingrade sig och gick hem. Senare på kvällen inleddes en liten fest och folk skrattade, dansade och hade trevligt, samtidigt som dom sörjde de som förlorats i strid.

John och Hank satt lugnt och betraktade festen med distans. De kände sig inte hemma här. Allt verkade vara för lätt och bra. Det var två olika världar och också två olika sätt att tänka.

Hank var mycket ledsen över Joannas död. Han älskade henne men fick aldrig riktigt chansen att visa det. Men nu kom känslorna över honom och han fick anstränga sig för att inte gråta.

John lämnade Hank ifred en stund och gick och satte sig bredvid Larissa en stund istället. För första gången såg han att hon såg bekymrad ut.

”Är något fel?” undrade han.

”Nej...bara det att... Ni ska snart hem...eller DU ska snart hem. Och det känns tomt när jag tänker på att vara här utan dig”, svarade hon och böjde ner huvudet.

Han satte sig närmare och höll om henne.

”Samma sak gäller för mig. Jag kommer sakna dig otroligt mycket. Men det är så här det måste bli. Jag hör inte hemma här och du hör inte hemma där jag lever, på Jorden”, sa han medan han kysste hennes kind.

De båda satt tillsammans resten av kvällen och höll om varandra. Det var inte så mycket som behövdes bli sagt.

Hemkomsten

Med ett släptåg av vita riddare vandrade John och Hank mot portalen. Känslorna var blandade. De hade båda blivit förälskade men de kände också att de inte hörde hemma i denna värld. Larissa följde inte med för att ta farväl. Hon hade andra saker att göra och hon ville inte störa John med sin hemkomst.

De kände sig både stolta och ledsna på samma gång. Känslan var obeskrivlig. De var två förändrade personligheter, och livet hemma på jorden skulle bli helt annorlunda mot förut. För ett ögonblick hade dom glömt bort att dom rymt från två militärer. Men här var dom hjältar av stort slag. Två vanliga människor med stort hjärta hade blivit hjältar i denna underliga men vackra värld.

Där stod den. Portalen som fört dom hit och som skulle föra dom hem igen. Lika svart och vacker som förut. De hade redan sagt farväl till alla som de skulle säga farväl till, så de bara vände sig om och vinkade till alla riddarna som följt med. Sedan tog de ett djupt andetag och gick sakta in i portalen. De märkte hur de sögs in i portalen och sedan började den långa och förvirrande resan tillbaka.

De slungades ut nakna ur portalen och landade på golvet mitt framför de ätande vakterna.

”Helvete, dom har kommit tillbaka!” skrek en av vakterna och blev helt ifrån sig.

De gav John och Hank filter medan de kontaktade sin befälhavare för nya order.

John och Hank visste inte vad de hade att vänta sig. Skulle de hamna i fängelse? Eller rent av avrättade? De hade stött på världens mest topphemliga projekt och de visste inte vad följderna skulle bli.

Men vakterna var trevliga och gav dom mat och varm dryck efter den långa resan tillbaks. Vakterna visste bara lite om projektet men de kunde inte ställa några frågor. Det hade de fått order om.

”Hur länge har vi varit borta?” frågade till sist Hank.

”Tre månader”, svarade vakten utan några tillägg.

Efter några timmar dök ett nytt team upp. Det var läkare och militärer och en som såg ut att bestämma. Måste vara någon general eller nåt viskade John och Hank till varandra. De var räddare nu än de var när de slogs mot de svarta riddarna, för människor var opålitliga.

”Ni har ställt till med ett helvetes massa problem, grabbar...”, sa generalen strängt och skakade på huvudet.

”Men vi har order från presidenten att låta er gå. Men först har vi lite saker att gå igenom”, fortsatte han.

De följande tre veckorna testades och undersöktes John av läkare och psykologer. De var i bra fysisk form och inga allvarliga psykiska problem hade upptäckts. Bara viss förvirring.

Militären gick också igenom allt som hade hänt, och John och Hank svarade sanningsenligt på alla frågor. Försvarsmakten hade inga planer på att fortsätta projektet eller att skicka fler soldater genom portalen.

De hade redan förlorat tio av sina bästa.

När alla frågor och undersökningar och ifyllda formulär var klara släpptes John och Hank av vid sitt hem för att återställa sig. Den officiella förklaringen var att de irrat bort sig och levt i ödemarken de tre senaste månaderna.

De var tillbaka till vardagen igen och saknade naturligtvis Isosia och dess folk. Där var till och med de onda ärliga.

Men John och Hank skulle hinna med fler äventyr med portalen i framtiden...

DU GAMLA DU FRIA...

Det var en gång en liten flicka som stod och sjöng vid ett piano med sin lärarinna. Lärarinnan satt vid pianot och spelade toner och melodier och den lilla flickan härmade tonerna och melodierna som en lärka på bra humör.

I många år framöver stod den lilla flickan framför pianot och sjöng och tränade målmedvetet för att nå sin dröm, att bli uppskattad. Drömmen växte och likaså gjorde den lilla flickan och hennes talang. Hon sjöng alltid bäst i skolan och blev alltid uppmärksammad.

Hon var född i Sverige men var av utländskt ursprung. Föräldrarna kom från Chile och hade bott i Sverige bara två år innan dottern föddes.

Flickan växte upp till en kvinna och rösten mognade mer och mer och hon började skaffa sig en egen sångstil åt R&B hållet. Många hade fått upp ögonen för den vackra och talangfulla unga damen som utstrålade självförtroende och klass.

Globen i Stockholm. Det var platsen där genombrottet skulle ske. Djurgården låg under med 0-2 i matcher i finalen mot Färjestad. Den unga damen hade fått i uppgift att sjunga nationalsången för nära 14 000 personer och mängder med TV-tittare. Hon var nervös för första gången i sitt liv.

Hon hade vunnit en talangtävling som hållits just på grund av denna finalmatch. Juryn var enig, den talangfulla R&B sångerskan var överlägset bäst och hon hade på eget initiativ gjort om den svenska nationalsången på ett fyndigt och käckt

sätt. Det svängde lite mer än vanligt och hon sjöng ut alla toner ordentligt. Hon gjorde om den svenska nationalsången till en R&B låt och juryn älskade det.

Hon klev ut på mattan som låg på den hala isen. Det var kallare än vanligt och hon hade varmt upp sina stämband som vanligt innan sången. Men på grund av nervositet och den kalla luften hade de frusit till lite igen. Hon tittade sig runt om arenan. Plötsligt såg hon 14 000 ansikten stirra på henne och vänta på nationalsången. Stämningen innan hade varit bra men spänd. Supportrarna väntade på att matchen skulle starta.

Hon drog in luft till sitt första andetag och började sjunga...

”Duu gaaaaaamla du friiiiiia du fjääällhööga nooord, duu tyyyyista duu gläädjeriiiiika sköööööööna...”

Hon sjöng underbart vackert och några i publiken sjöng med. Sen kom biten där hon ändrat om låten. Inte texten, men musiken och tonerna. Det lät mer och mer R&B-aktigt och nytt. Vissa i publiken älskade det men vissa tyckte att man inte skulle mixa med den svenska nationalsången.

Sedan skar sig plötsligt rösten och det lät hemskt i några sekunder. Om publiken var på extra spänt och dåligt humör visste hon inte men några i publiken började vissla...och sedan tog fler och fler efter, det var en effekt som ingen riktigt förstod. Det var Gary Sundgren effekten. Snart var hela Globen en stor visselkonsert och den stackars kvinnan fortsatte sin sång tills den var över.

Det kanske bara var 500 som visslade och buade men det lät som om det var hela hallen. Konfunderad över varför alla buade gick hon med raska steg bort från arenan och in i sitt omklädningsrum där hon fixat till sig och gjort sig fin åt samma publik som buade ut henne.

Hon var förstås mycket ledsen och fattade inte riktigt vad

som hänt, och publiken hade redan glömt bort vad som hänt. Men hon kunde inte glömma lika enkelt. Hon hade kämpat för detta i hela sitt liv, dag och natt, för att få uppskattning.

Nu när hon hade chansen till den stora uppskattningen försvann allt i en Gary Sundgren effekt. Hon visste inte vad en Gary Sundgren effekt var men det var samma som hon just råkat ut för. En kedjereaktion av en liten händelse som publiken i brist av annat uppfattat som ej normal. Gråtande lämnade hon Globen i Stockholm.

Fem år senare hade den unga kvinnan glömt hela händelsen. Hon hade blivit en av världens främsta R&B sångerska och toppade listorna med hit efter hit...

SLUTLIGEN:

Om du gillade denna bok,
rekommendera den gärna då
till släkt och vänner.

Skriv feedback till min emailadress:
mikael.glenne@telia.com

Besök även min hemsida:
www.karlstadsidan.com/bok

Där hittar du information om mina böcker
och lite annat smått och gott.

Ha det bra allihopa!

Sov gott eller ha en bra dag,
vad som än väntar dig.